

3

Ο ΕΦΗΒΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Γ. ΓΙΑΜΑΛΗ: Τὸ ποδόσφαιρο.
Γ. ΖΕΥΓΩΛΗ: Ὁ ὄμιλῶν κινηματογράφος.
Κ. Γ. ΜΑΚΡΗ: Ἡ ἱστορία τῆς φωτογραφίας.
Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑ: Τὸ πνεῦμα τῆς Ἀγωνιστικῆς.
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.: Ὁ Ἔφηβος.
Α. Γ. Φ.: Θεσαυρὸς αἱ ὄρνιθες.
ΚΟΡΑΗ (ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του): Πῶς ἔγινε διδάκτωρ.
ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ: Οἱ Ἄγγλοι στὸ Βόρειο Πόλο.
ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Ἡ αὐριανὴ γενεά.
: Κρίσεις ἐπὶ τῶν γεγονότων.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ (ἐν Παρατήρησιν
Ἐλευθερίου Ἀγαπητοῦ), εἰκόνες 14

ΕΤΟΣ Α'. ΤΕΥΧΟΣ Ιον = 1η Φεβρουαρίου 1931.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Διὰ νὰ εὐκολύνωμεν τοὺς Ἑλληνας μαθητὰς νὰ ἀποκτήσουν τὸν «Ἐφηβον», ὠρίσαμεν χάριν αὐτῶν ἐξαιρετικούς ὅρους ἐγγραφῆς ὡς ἑξῆς:

Συνδρομὴ ἔτησίᾳ δρ. 120
» ἑξάμηνος δρ. 60

Ὁ ἐγγραφόμενος θὰ λαμβάνῃ πάντοτε ἐκτὸς τοῦ κυρίως περιοδικοῦ, 8 σελίδες καὶ βραδύτερον 16 λεξικοῦ δωρεάν.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ:

Χάριν τῆς διαδόσεως τοῦ λεξικοῦ καθιερώσαμεν ἰδιαιτ.εἰς αὐτὸ ἐγγραφάς. Πρόκειται τοῦτο νὰ περιλαμβάνῃ 1500 περίπου σελίδας με 45.000 ἄρθρα, 4500 εἰκόνας καὶ 200 περίπου ἐγχρώμους χάρτας καὶ ἄλλα σχέδια, θὰ παραδοθῇ δὲ ἔτοιμον ἐντὸς ἐνὸς περίπου ἔτους δεδομένου ὅτι ἡ ἐκτύπωσίς του θὰ προχωρήσῃ ἀνεξαρτήτως τοῦ περιοδικοῦ. Τὴν ἀξίαν τοῦ λεξικοῦ ὠρίσαμεν εἰς 200 δρχ. διὰ τοὺς προεγγραφομένους μαθητὰς καὶ σπουδαστὰς καὶ 300 διὰ πάντας τοὺς λοιποὺς ἀναγνώστας μας. Ἡ ἀξία αὕτη θέλει καταβληθῇ, ὑπὸ μὲν τῶν μαθητῶν καὶ σπουδαστῶν εἰς μηνιαίας 25δράχους δόσεις, ὑπὸ δὲ τῶν λοιπῶν εἰς διμηνιαίας ἑκατονταδράχμους τοιαύτας. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ λεξικοῦ εἰς τοὺς συνδρομητὰς θὰ γίνεταί κατὰ τρεῖς τρόπους μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ ἐγγραφόμενοι δύνανται νὰ ἐκλέξωσι: 1) θὰ ἀποστέλλεται διαρκούσης τῆς ἐκτύπωσεως εἰς ἑβδομαδιαία φυλλάδια 8, 16 ἢ 32 σελίδων. 2) θὰ ἀποστέλλεται καὶ πάλιν διαρκούσης τῆς ἐκτύπωσεως εἰς τομίδια 80 σελίδων μετὰ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου· καὶ 3) θὰ παραδοθῇ μόλις ἀποπερατωθῇ ὁλόκληρον τὸ ἔργον, εἰς κομψὸν τομίδιον χρυσόδετον.

Ἡ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ

Ἐκτὸς τῆς συνήθους ἐπὶ κοινῷ χάρτου θὰ προβῶμενεῖς τὴν ἐκτύπωσιν χωριστῶν σωμάτων λεξικοῦ ἐπὶ πολυτελοῦς χάρτου, τὰ ὁποῖα λόγῳ τοῦ περιορισμένου ἀριθμοῦ των θὰ πωληθοῦν χωριστὰ ἀπὸ τὸ περιοδικὸν εἰς πολυτελῆ τομίδια μετὰ δερματίνου ἐξωφύλλου. Ἡ ἐγγραφὴ δι' αὐτὰ ὠρίσθη εἰς 500 δραχμὰς δι' ὁλόκληρον τὸ ἔργον καταβαλλομένης εἰς 5 διμηνιαίας δόσεις.

ΔΩΡΕΑΝ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Ὁ ἐγγράφων 10 νέους συνδρομητὰς ἔχει δικαίωμα δωρεάν ἐγγραφῆς εἰς τὸν «Ἐφηβον» δι' ἓν ἔτος ἂν οἱ ἐγγραφέντες κατέβαλον ἑτησίας συνδρομὰς, δι' ἑξὶ δὲ μῆνας, ἂν αἱ συνδρομαὶ αὐτῶν εἶναι ἑξάμηνου.

Ο "ΕΦΗΒΟΣ,"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1
ΚΥΡΙΑΚΗ

1 Φεβρουαρίου 1931
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου δρ.3

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ & ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

ΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

Γραφεῖο - Τυπογραφία:
Τσαμαδοῦ - Δεληγιάννη
Χειρόγραφα
ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιστρέφονται
Οὐδεμίᾳ ἀπόδειξις πληρωμῆς
ἰσχύει ἀνεῦ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ
ἰδιοκτῆτου.

Ἡ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΙ Ἡ ΑΥΡΙΑΝΗ ΓΕΝΕΑ

Ὁ «Ἐφηβος» ἐκδίδεται ὅπως συντέλεση πρωτίστως εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἡ σημερινὴ γενεὰ, ἡ δρωσα καὶ ἐργαζομένη ἐν τῷ δημοσίῳ καὶ τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ, προσέφευρεν ἤδη εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὸ ἔθνος ὅ,τι ἠδύνατο. Εὐτύχημα θὰ ἦτο ἂν εἶχε δυναθῇ καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς σταδιοδρομίας τῆς νὰ κρατηθῇ εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον κατώρθωσεν ἤδη πρότινων ἐτῶν νὰ φθάσῃ. Φυσικῶς λοιπὸν τῷ λόγῳ δὲν ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὴν παροῦσαν γενεάν, ἀλλὰ πρὸς τὴν νέαν, ἡ ὁποία θὰ τὴν διαδεχθῇ αὐρίον. Διότι αὕτη ἔχει ἀνάγκην διαπαιδαγωγίᾳ σεως καὶ ἀπὸ τὸν χαρακτήρα αὐτῆς ἐξορτάται τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

Χωρὶς νὰ μᾶς διαπνέῃ πνεῦμα ἀπαισιοδοξίας ἢ ὑπερβολῆς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μὴ τονίσωμεν τὸν μέγαν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχομεν καὶ ὡς κοινωνία καὶ ὡς κράτος καὶ ὡς ἔθνος ἀπὸ τὴν ἐνσκήψασαν μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον κοινωνικὴν ἀναρχίαν, τὴν κηρύττουσαν τὴν ἀνατροπὴν τῶν μεγάλων καὶ αἰωνίων ἠθικῶν ἀξιῶν, τῆς πατριδος, τῆς θρησκείας, τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνικῆς ἰεραρχίας. Ἀποτέλεσμα τῶν ἀνατρεπτικῶν τούτων ἀντιλήψεων ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτεινομένη καθημερινῶς ἠθικὴ ἀποχαλίνωσις, ἡ ἀσυνειδησία ἢ ὀδηγοῦσα εἰς καταχρήσεις καὶ εἰς ἐγκλήματα, ἡ ἀδιαφορία τῶν ἀτόμων διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ συνόλου, ἡ περιφρόνησις πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἰδέαν τῆς πατριδος, ἡ κατάπτωσις καὶ ἡ χαλάρωσις τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν, ἡ ἐγωπάθεια, ἡ διανοητικὴ ἀσυναρτησία καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ ψυχικὴ φθορὰ, τῆς ὁποίας τὰς συνεπείας δοκιμάζομεν πάντες.

Ἐναντίον τοῦ ὀλεθροῦ τούτου κακοῦ καταβάλλεται ἤδη καὶ ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Τύπου καὶ διαφόρων ἄλλων ὀργανώσεων ἀξιόλογος προσπάθεια. Τὴν προσπάθειαν ταύτην ἐρχόμεθα διὰ τοῦ περιοδικοῦ τούτου νὰ ἐνισχύσωμεν ζωηρῶς δι' ἀγῶνος συστηματικοῦ καὶ τακτικωτέρας διαφωτίσεως τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας.

Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι, πρὸς ἀσφαλῆ ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας τούτου, πρέπει νὰ ἀγωνισθῶμεν ὅπως διαπλάσθῃ πρωτίστως ὁ χαρακτήρ τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἀπαιτεῖται συνεπῶς κατάλληλος ἀγωγή, ἱκανὴ νὰ δώσῃ αὐρίον εἰς τὴν κοινωνίαν ἠθικὰ καὶ παραγωγικὰ ἄτομα καὶ εἰς τὸ κράτος ἐναρέτους καὶ ὀφελίμους πολίτας. Τὴν ἀγωγήν ταύτην δὲν πρέπει ν' ἀναμένωμεν μόνον ἀπὸ τὸ κράτος, ἀλλ' ὀφείλομεν πάντες νὰ συντελέσωμεν διὰ παντὸς μέσον ὅπως παραχωρηθῇ εἰς τοὺς νέους. Ὄταν δὲ λέγωμεν ἀγωγήν ἐνοοῦμεν κυρίως τοῦτο: γὰρ δημιουργηθῶσιν ἐλεύθεροι ἄνδρες με ἦθος καὶ βούλησιν, οἱ ὁποῖοι νὰ δύνανται μόνοι των νὰ σκέπτονται καὶ νὰ διακρίνουν τὰ καθήκοντά των διὰ τῆς βαθείας ἐπιγνώσεως τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἔθνους μας καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ· νὰ ἐμφυσήσωμεν εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας τὸ πνεῦμα τοῦ ὀρθοῦ καὶ τῆς τάξεως, τῆς μεθόδου καὶ τῆς ἐργασίας· νὰ καλλιεργήσωμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ὄρθοδοξίαν καὶ νὰ τοὺς διαφωτίσωμεν περὶ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διατρέχο-

μεν από την δρασί των κομμουνιστών, των θρησκευτικών προπαγανδών και των άλλων ποικιλοτρόπων επιδρομών, οι οποίοι κατέκλυσαν την Ελλάδα να στρέψωμεν το ενδιαφέρον των νέων προς τα πρακτικά επαγγέλματα, εις την καλλιέργειαν της γης, εις την ανάπτυξιν της κτηνοτροφίας και της πτηνοτροφίας, και να τους διδάξωμεν ότι η οικονομική κακοδαιμονία, η οποία μας μαστίζει, θα άρχιση να εξαφανίζεται όταν αντί των πανεπιστημίων και του υπαλληλικού σταδίου αναζητήσωμεν τα μέσα της ζωής εις την εκμετάλλευσιν του πλουσίου Ελληνικού εδάφους.

Είναι εσφαλμένη και όλως αντίθετος προς τα πράγματα η γνώμη καθ' ην οι αρχαίοι Έλληνες έστερουόντο πρακτικού πνεύματος, όλαι δέ αι προσπάθειαι αυτών επήγαγον εκ της καλλιτεχνικής αντίληψως περί της ζωής. Αι καλά τέχνηαι και η λογοτεχνία ησαν μέν απαραίτητα στοιχεία της παιδείας και του πολιτισμού αυτών άλλ' ουχι τα μόνα και κύρια, άπετέλουν μάλλον το διακοσμητικόν πλαίσιον της άλλης των δράσεως. Του καθόλου βίου αυτών δέν έδέσποζον οι λεγόμενοι «διανοούμενοι» άλλ' άνδρες διορατικοί, βαθείς γνώσται της πολιτικής, ίκανοί πρακτικοί, υψηλόφρονες, γενναίοι, αδιάφθοροι τόν χαρακτήρα. Η άποικιακή πολιτική των ελληνικών πολιτειών ης, τηρουμένων των αναλογιών, ουδέν κράτος δύναται να επιδείξη ανάλογον, οι μακροί πλόες προς διάνοιξιν έμπορικων οδών και εύρεσιν έμπορικων άγορών, αι εκπληκτικά έξερευνήσεις, η τεραστία ναυτική ανάπτυξις, η άρτία οικονομική όργάνωσις, άποτελοϋσι τεκμήρια άναμφισβήτητα περί του πρακτικού πνεύματος των αρχαίων Ελλήνων. Οντες επί πλέον πεποικισμένοι δια πνευματικών και ψυχικών άρετών έξαιρέτων, φυσικῶ τῷ λόγω εκαλλίεργησαν ταύτας λαμπρῶς και ηδυνήθησαν ν' ανυψωθῶσι ψυχικῶς, διανοητικῶς και καλλιτεχνικῶν εις μέγαν βαθμόν. Άλλ' αν υπήρχε κάτι δια το όποιον υπερηφανεύοντο οι πολῖται τουτο ητο η άρετή και η χρηστότης, ό σεβασμός προς τους νόμους της πατρίδος, η άσυζήτητος εκτέλεσις των επιταγών της πολιτείας το πνεϋμα της θυσίας και της γενναιοφροσύνης.

Συνήθως εκτιμῶμεν υπερβαλλόντως τας γνώσεις εις βάρος των άλλων ανθρωπίνων άρετών και ταύτας και μόνας υπολαμβάνομεν ὡς κύριον προσόν πεποικισμένου ανθρωπού. Πλάνη οίκτρα. Άνευ επιμελοϋς καλλιεργείας των χαρακτήρων, άνευ της δημιουργίας γενναιοφρόνων πολιτών, αι γνώσεις άποβαίνουσιν άχρηστοί ενίοτε μάλιστα, εις κοινωνίας έστερημένες ηθικῶν ερεισμάτων, χρησιμεϋουν προς κάλυψιν της ηθικής γυμνότητος και δικαιολογίαν εγκληματικών πράξεων. Έχομεν άφθονα τα παραδείγματα των ολεθρίων συνεπειών επί των εθνικῶν συμφερόντων εκ της διοικήσεως πολιτικῶν ὦν το μόνον προσόν ητο, ότι ησαν κατάφορτοι από γνώσεις. Ουδέποτε ο ελληνικός κόσμος ειχε κατακλυσθῆ από τόσον πληθος γνώσεων, λογίων και δητόρων ὡσον κατά την εποχήν της παρακμῆς, ὅτε ειχον φθαρή οι χαρακτήρες και εκφανλισθῆ αι συνειδήσεις, αι δέ ελληνικαί πόλεις καταπροδίδουσαι και καταστρέφουσαι αλλήλας επέτρεψαν εις την Ρώμην να υποδουλώσῃ την Ελλάδα. Αποδίδομεν συνεπῶς μεγάλην σημασίαν εις το γεγονός, ότι η έλλειψις καταλλήλου άγωγῆς των πολιτῶν άπειλεῖ με πλήρη έξουθένωσιν τόν Ελληνισμόν, ἔστω και αν κατορθώσωμεν να μεταβάλωμεν πάντας τους Έλληνας εις σοφούς. Έχομεν λοιπόν, πρό παντός άλλου ανάγκην να δημιουργήσωμεν χαρακτήρας στερεούς, κατά δεϋτερον δε λόγον να μορφώσωμεν την νέαν ελληνικήν γενεάν δια γνώσεων ίκανῶν να έξυπηρετήσωσι τας πραγματικὰς ανάγκας ὡφ' ὧν μαστιζόμεθα και να παρασκευάσωσι καλύτεραν αύριον. Εἶθε η Ελληνική Νεότης, εμπνεομένη από τα μεγάλα παραδείγματα του παρελθόντος και από την ιδέαν ότι εις χεῖράς της θα περιέλθουν αύριον αι τύχαι ενός ιστορικοῦ ἔθνους με βίον τριῶν χιλιάδων ετών, να φανῆ άνταξία των ελπίδων, τας οποίας η παρούσα γενεά στηρίζει επ' αυτης.

Ο "ΕΦΗΒΟΣ,,

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

Σπαρταρισται αναμνήσεις των έστρατειῶν Μακεδονίας, Ουκρανίας και Μικρῆς Ασίας.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ την όποιαν απήυθνε προς τόν λαόν ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνῶν, ἔξ άφορμῆς του στυγεροῦ εγκλήματος κατά του δυστυχούς Αθανασοπούλου, άποτελεῖ υψηλήν χριστιανικήν διδαχήν άνταξίαν της μεγάλης μορφώσεως του άρχηγού της Εκκλησίας της Ελλάδος. Έκτός των Εκκλησιῶν, εις τας οποίας άνεγνώσθη, θα έπρεπε να χρησιμεϋσῃ και ὡς μέσον διδασκαλίας των μαθητῶν ὅλων των σχολείων του κράτους, την τρυφεράν ψυχὴν των όποιων διαφθείρουν τα κομμουνιστικά κηρύγματα και τα αίσχρα έντυπα.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ εν Θεσσαλονίκη μυστικῶν κομμουνιστικῶν σχολείων άποδεικνύει ότι εν Ελλάδι υπάρχει εύρεία ὄργάνωσις των πρακτόρων της Μόσχας διαθέτουσα άφθονα χρηματικά μέσα. Άλλά και την φρον άντην, εἰμεθα βέβαιοι ότι δέν πρόκειται να κτυπηθῶν άποτελεσματικῶς οι κομμουνισταί. Έάν το κράτος άπαξ μόνον επάτασεν άμειλίτως τας προδοτικὰς ενεργείας των, ουδέποτε θα ἐτόλμων να κινήθῶσι, και μάλιστα εις τα πρόθυρα της χώρας.

ΑΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ διαφόρων Γραικόλων, ὀλιγῶν ευτυχῶς, δια την τιμωρίαν των κομμουνιστῶν στρατιωτῶν του Καλακίου έπροκάλεσαν δικαίαν άγανάκτησιν εις την κοινήν γνώμην. Τοσοῦτω μάλλον καθῶσον εις την κομμουνιστικήν Ρωσίαν κανείς δέν τολμᾷ να διαμαρτυρηθῆ η και να κρίνῃ άκόμη τας πράξεις του άποκτηνωτικοῦ κωδεστῶτος των Μπολσεβίκων. Οι πέντε κομμουνισταί στρατιῶται ὄχι μόνον ηρνήθησαν να εκτελέσωσι την ὡρισμένην εργασίαν των αλλά και άπεπειράθησαν να βιαιοπραγήσων κατά του ανωτέρου των. Εἰς την Ρωσίαν 150.000 πολιτικῶν καταδίκων υποχρεοϋνται, επί ποινῆ άμέσου τυφεκισμού εν περιπτώσει άρνήσεως, να πριονίζουν ὄλην την ἡμέραν συνεχῶς μέσα εις τα άπέραντα δάση και με ψύχος 26 βαθμῶν, και να ετοιμάζουν την ξυλείαν με την όποιαν επλημμύρησαν οι Μπολσεβίκοι τας εὐρωπαϊκάς άγοράς. Καί επειδή δέν πληρώνουν κανένα ἡμερομίσθιον, οι δε εργαζόμενοι διατρέφονται με ὀλίγα γραμμάρια ψωμοῦ, την πωλοῦν τόσον εύθηνά ὡστε καμμία άλλη άγορά δέν ἡμπορεῖ να τους συναγωνισθῆ.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΟΛΙΓΑΣ αξιοπρεπεῖς πράξεις, τας οποίας ἔχει να επιδείξη το ελληνικόν κράτος, εἶναι άναμφιβόλως η υποχρεωτική εκπαίδευσις των ελληνοπαίδων εις δημοτικά ελληνικά σχολεία. Δυστυχῶς εύρέθησαν και μερικοί γονεῖς, οι όποιοι διεμαρτυρήθησαν δια την άπαγόρευσιν του να φοιτῶσιν εις ξενόγλωσσα σχολεία τα τέκνα των και επί πλέον ἐζήτησαν «την άμεσον άναστολήν των άδικωτάτων δια την μόρφωσιν των τέκνων άποφάσεων του ύπουργείου της Παιδείας πλανωμένου άσφαλῶς και άγνοῦντος τελείως ότι το Λεόντειον Λύκειον διεμόρφωσε και διαμορφώνει άριστους πολῖτας, άκραιφνεῖς Έλληνας, ουδένα δε διατρέχουν κίνδυνον οι μαθηταί διαστροφῆς του εθνικοῦ

των φρονήματος». Ίδου λοιπόν πῶς εδημιουργοῦντο εις το σχολεῖον αυτό των φραγκοπαπᾶδων οι «άκραιφνεῖς Έλληνες». Εἰς την γεωγραφίαν την όποιαν ἐδιδάσκοντο (έκδοσις 1923) ἐμάνθανον τα ἔξης περι Ελλάδος :

Σελίς 320: «Ελαῖαι και συκαί, ὀλίγαι ἀμπελοῖ εδῶ κ' ἐκεῖ επί τῶν πετρωδῶν οράσεων, κριθή και ὀλίγος σίτος, ἰδοῦ πάν ὅτι η Ἀττική, η περιφημος αὐτή χώρα των Αθηνῶν παρέχει εις τόν άνθρωπον».

Σελίς 322: «Το μεγλύτερον μέρος του εδάφους (της Ελλάδος) εἶνε κατάλληλον μόνον δια ποιμνία προβάτων και αἰγῶν. Ο ελληνικός λαός θα ητο πτωχός δια δέν ητο ὀλιγαρκής. Η τροφή ενός Αγγλου εργάτου θα ηρει δια μίαν ελληνικήν οικογένειαν 6 προσώπων οι πλουσιοί μένουν πολὺ ευχρηστικῆνοι από εν πιάτο λαχανικά δια γεῦμα, οι πτωχοί από μίαν φρούκταν ἔληες η από τεμάχιον παστοῦ ψαριοῦ» ἅπαντες οι κάτοικοι τρώγουν κρέας το Πάσχα δι' ὀλόκληρον το έτος. Εἶνε περιεργον να τους βλέπῃ τις εις τας Αθήνας το καλοκαίρι οι λαίμαργοι ἀνά 7—8 διανεμοται μίαν κεφαλὴν προβάτου των 30 λεπτῶν, οι σοβαροί άνθρωποι αγοράζουν μίαν φέταν καρπούζι η ἕνα χονδρό άγγοῦρι, το όποιον τρώγουν με τα δόντια ὡς μῆλον. Όλοι την ἡμέραν εἶνε άπρησολημένοι εις το καφενεῖον».

Εἰς την αὐτήν σελίδα υπάρχει εἰκὼν περιλαμβάνουσα την Ακρόπολιν, ὀλίγας καλύβας εις τους πρόποδας αυτης και παρέχουσα την εντύπωσιν πολὺ πτωχοῦ μικροῦ χωριοῦ. Καταθεν της ἐρήμου αυτης υπάρχει η ἔξης πληροφορία: «Αἱ Αθηναί, πρωτεύουσα της Ελλάδος».

Τας ανωτέρω συκοφαντικὰς πληροφορίας ἔλαβεν ο συγγραφεὺς της γεωγραφίας, ο όποιος δέν εἶναι Έλλην αλλά Γάλλος, από το γνωστόν μισελληνικόν βιβλίον του Αμποῦ «Η σύγχρονος Ελλάς», γραφέν επί πλέον πρό πολλῶν δεκαετηρίδων. Περισσότερον δε συκοφαντική και βδελυρά ητο η θρησκευτική διδασκαλία. Καί ὅμως εύρέθησαν Έλληνες πολῖται, οι όποιοι ηγωνίσθησαν λυσσῶδως ὡπως άπαλλάξουν το Λεόντειον Λύκειον από την άπαγόρευσιν του νόμου.

ΑΛΛΑ και το γεγονός, ότι το ἐπίσημον ὄργανον του Βατικανου «Ρωμαῖος Παρατηρητής» ἔβρισε και έσυκοφάντησε την Ελλάδα δια την ανωτέρω άπόφασιν, άποτελεῖ αδιάψευστον μαρτυρίαν, ότι δέν ἐπρόκειτο περί σχολείων τα όποια εδημιούργουν «άκραιφνεῖς Έλληνας». Διότι άλλως θα έπρεπε να φαντασθῶμεν ότι ο παπισμός ενδιαφέρεται περισσότερο από την Ελληνικήν Κυβέρνησιν δια την ελληνοπρεπή μόρφωσιν των Ελληνοπαίδων. Άλλ' εἶναι γνωστόν, ότι οι ποικιλόνημοι φραγκοπαπᾶδες και αι ξέναί καλογοραῖαι δέν κάμνουν τίποτε άλλο με τα σχολεία των παρα να διαφθείρουν το εθνικόν και θρησκευτικόν αἰσθημα των Ελληνοπαίδων και να τους προσηλυτίσουν με διαφόρους σατανικούς τρόπους εις τόν καθολικισμόν. Ανοίξαμε, ὅμως, τα μάτια μας ἔστω και άργά. Ο συνταχθεῖς ὑπό του ύπουργοῦ κ. Παπανδρέου νόμος άποτελεῖ τίτλον τιμῆς και δι' αὐτόνκαι δια την κυβέρνησιν ητις τόν ἐνεκρινε.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Ο ΚΟΡΑΗΣ ΔΙΔΑΚΤΩΡ

(Από την αλληλογραφία του)

Το όνομα του σοφοῦ ἐπιστήμονος καὶ μεγάλου διδασκάλου τοῦ Γένους Ἀδαμαντίου Κοραῆ εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας. Ἀλλὰ προτοῦ γίνῃ μέγας ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς μαθητὴς καὶ φοιτητὴς. Ὅταν ἐσπούδαζεν ἰατρικὴν εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπέφερεν ἀπὸ μεγάλας στεροήσεως· πολλάκις μάλιστα τοῦ ἔλειπε καὶ αὐτὸ τὸ ψωμί. Ἐν τούτοις τίποτε δὲν τὸν ἠμποδίσε νὰ κάμῃ ἀρίστας σπουδὰς, αἱ ὁποῖαι κατέπληξαν τοὺς καθηγητὰς του τὴν ἡμέραν ποῦ παρουσιάσθη δημοσίᾳ διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν διδακτορικὴν διατριβὴν του. Ἴδου πῶς περιγράφει ὁ ἴδιος τὴν ἐμφάνισίν του αὐτὴν, εἰς μίαν ἐπιστολὴν του τὴν ὁποίαν ἔστειλε τῷ 1786 πρὸς τὸν φίλον του Προτοψάλτην εἰς τὴν Σμύρνην:

«Καιρὸς παντὶ πράγματι. Εἶναι λοιπὸν καὶ καιρὸς καυχήσεως, καθὼς εἶναι καιρὸς ταπεινοφροσύνης. Καὶ ὅστις ἐν καιρῷ τοῦ καυχᾶσθαι ταπεινοφρονεῖ, ὑποκρίνεται ταπεινοφροσύνην, δὲν εἶναι ἀληθῶς ταπεινόφρων. Ἀδελφὲ μου, ἡ ἀγαλλίασις τῆς ψυχῆς μου εἶναι τοιαύτη, ὥστε τετράκις ἐπεχείρησα νὰ σὲ γράψω, καὶ τετράκις ἐμποδίσθη ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ταύτην τὴν ὥραν ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν, ὥραν ἀρίστου (1)· ἀλλ' ἡ χαρὰ ἠφάνισε τὴν ὄρεξιν, καὶ ἀφῆκα τὸ γεῦμα διὰ νὰ σὲ περιγράψω τὴν νίκην μου. Παρέστησα λοιπὸν τὴν θέσιν (2) μου ἐνώπιον τῶν διδασκάλων μου καὶ διακοσίων πενήκοντα ἀνδρῶν, τῶν πλειόνων σοφῶν, ἰατρῶν, φιλολόγων.

Τὴν προλαβοῦσαν νύκτα δὲν εἶχα καλύψει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοσαύτη ἦτο ἡ ἀμηχανία καὶ ὁ φόβος μου, καὶ μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας (ταύτην τὴν ὥραν γίνονται αἱ κοινὰ διαλέξεις) ἔτρεμον ὡς τὸ ὄψαριον, ἀλλ' ἐπλανώμην· οἱ διδάσκαλοι

μου, ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες, με ἔκαμαν (δακρῶν πάλιν) τὰ πλέον λαμπρὰ ἐγκώμια· εὗρηκαν τὴν θέσιν μου γραμμὴν με μέθοδον, πλήρη ἀπὸ παρατηρήσεις ὠραίας, στολισμένην με πολλὴν φιλολογίαν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀδελφὲ μου, εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ περιγράψω τὰ ὅσα εἶπαν οἱ κριταί μου. Ἀπ' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ἐπαίνους, ὁ φόβος μετεβλήθη εἰς θάρρος· τὸ θάρρος εἰς τόλμην καὶ ἂν ἡ συνέλευσις παρετεινετο ἀκόμη ὀλίγον, ἴσως ἡ τόλμη εἰς ἀναισχυντίαν. Ἀπεκρίθην εἰς τὰς ἐρωτήσεις των με σαφῆναιαν, ἀνεσκέυασα τὰς ἀντιρροήσεις των. Εἶχα γράψει ὅτι πολλὰ νομιζόμενα τῶν νεωτέρων εὐρήματα, τὰ ἤξευρον ὁ Ἴπποκράτης πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν. Ὅλη ἡ συνέλευσις ἔμεινεν εὐχαριστημένη. Ἐγὼ μόνον δὲν εἶμαι ἐντελῶς εὐτυχής. Τὸ γλυκύτερον, ἔλεγεν ὁ Ἐπαμεινώνδας (μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην), ἀπ' ὅσα με συνέβησαν εἰς τὴν ζωὴν μου, ἦτο τὸ νὰ νικήσω τοὺς Λακεδαιμονίους, ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός μου. Αὐτὴν τὴν χαρὰν με ἔστέρησεν ἡ πρόνοια.

Πανταχόθεν, ἀδελφὲ, μ' ἔρχονται εἰδήσεις, ὅτι οἱ διδάσκαλοί μου ὅπου εὗρεθῶσιν, εἰς ὁποῖους οἶκους ὑπάγωσιν, ἐγκωμιάζουσι καὶ ἐμὲ καὶ τὴν θέσιν μου. Εἶναι συνήθεια τὴν ἡμέραν τῆς διαλέξεως, μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ὑπάγῃ ὁ μαθητὴς εἰς ἐπίσκεψιν ὄλων τῶν διδασκάλων κατ' οἶκον, διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ διὰ τὸν κόπον τῆς διαλέξεως. Αὐτὴ εἶναι μίᾳ τζεραιμόνια (3) φραντζέζικη. Ἀφοῦ λοιπὸν σὲ ἔγραψα τὴν ἄνω ἐπιστολὴν, ἔγραψα τὸν περουνκιέρην μου, (4) διὰ νὰ διορ-

(1) Γεύματος.
(2) Διδακτορικὴν διατριβὴν.

(3) Φιλοφροσύνη.
(4) Κομμωτήν.

ῶσθαι τὴν ἐξωτερικὴν ἀταξίαν τῆς κρατῆς μου (διότι εἰς τὴν διάλεξιν πρέπει νὰ παρασταθῆς λελυμένους τοὺς πλοκάμους, καὶ νὰ διαλέγῃσαι ἀνεμαλλιάσθης ὡς τὸν λολομανωλιόν). Ἐνδύθη· ἔλαβα μίαν προῖαν ταμβάκου, ἔπειτα τὴν οἶνον μου καὶ ἐπῆγα εἰς τὸν οἶκον ἐκάστου.

Μερικοὺς δὲν εὗρηκα· καὶ ἀφῆκα τὸ μπιλλιέτο μου· ὅσους δὲ εὗρηκα, εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ περιγράψω τὴν εὐγενῆ δεξιόσιν, τὴν ὁποίαν με ἔκαμαν, τὰ ἐγκώμια ὅσα μ' ἔδωκαν τὰς εὐχαριστίας ὅτι ἐτίμησα καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν ἀκαδημίαν των. Ὁ ἕνας με εἶπε (καὶ αὐτὸς ὁ γηραιότερος ἀπ' ὅλους), ὅτι ἔχω χρέος νὰ δώσω εἰς τὸ κοινὸν μίαν μετάφρασιν τοῦ Ἴπποκράτους.... Naί, λέγει, ἐγὼ θὰ ἐπεθύμουν νὰ μεταφρασθῇ ὁ Ἴπποκράτης ἀπὸ Ἑλλήνα· φοβοῦμαι μήπως αἱ μεταφράσεις ἡμῶν δὲν εἶναι ἀκριβεῖς. Ἄλλος ἐπήνεσε τὸ ὕφος τῆς θέσεώς μου· ἄλλος ἀνέγνωσεν ἐπὶ παρουσίᾳ μου τὴν ἀφιέρωσιν τῆς θέσεως πρὸς τὸν Δόμινον, τὴν ὁποίαν εὗρηκεν εὐφρεστώτην καὶ κατὰλληλον. Ὅλιγον σὲ φαίνεται, ἐγὼ ὁ μπουφρος νὰ ἀπατήσω τοὺς σοφοὺς Γάλλους, νὰ τοὺς κάμω νὰ με νομίσωσι σοφόν; νὰ ἐκθειάσωσι τὴν θέσιν μου, τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελα ἀγοράσει διὰ σὸλδιον ἐν ἂν τὴν εὕρισκα εἰς τὸ ἔρραστήριον κανενὸς μακαλί; Δὲν εἶναι ἀκόμη μία ὄρα, ἀπ' οὗ ἦλθεν ἕνας ἰατρὸς εἰς τὴν κάμαράν μου ἀφοῦ μ' ἔχειρῆσεν.... «Ἦλθον, λέγει, διὰ νὰ ζητήσω τὴν βασιλίσσαν τῶν θέσεων. Σήμερον τὸ προῖ, τὴν ἀνέγνωσα με μεγάλην ἡδονὴν, καὶ ἐπληροφορήθη, ὅτι οἱ Γραικοὶ ἀγκαλὰ καὶ ὑπὸ ζυγὸν δουλείας, εἶναι πάντοτε Γραικοὶ καὶ δὲν ἐσβέσθη ἀκόμη εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα τῶν προγόνων των». Ἐνας ἀπὸ τοὺς περιφήμους ἰατροὺς τῆς πόλεως, πρέσβυς ὀδοηκοντούτης, με εὗρηκε χθὲς εἰς τὸν δρόμον: «Φίλε, με λέγει, ἀνέγνωσα τὴν θέσιν σου καὶ δὲν δύναμαι νὰ σὲ εἶπω ἄλλο παρὰ εὖγε καὶ ὑπέρευγε! Καὶ τὸ ὕφος σου· καὶ ἡ τάξις καὶ ἡ μέθοδος, ὅλα μ' εὐχαρίστησαν». Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ εἶπω τὸν κρότον τὸν ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἡ ἀθλία μου θέσις.»!

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ὄλοι τὸν διαγωνισμὸν μας εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα.

ΣΚΕΦΕΙΣ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ο ΕΦΗΒΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Συγχαίρω τὸν σχόντα τὴν ιδεάν τῆς ἐκδόσεως ἐνός «Ἐφήβου», Ἐφήβου πραγματικοῦ, ἀληθινοῦ, γεροῦ καὶ δροσοδόλου.

Στὴν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὄλοι οἱ Ἐφῆβοι τῆς Ἑλλάδος ἔπαθον τὴν ἀσθένειαν τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς «ποδόλυσαν» ἀποκαλεῖ, κλωτσοβολῶντας ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ μιὰ ποδόσφαιρα, καὶ περιστρεφόμενοι ἀπὸ τὸ βράδυ ἕως τὸ πρῶτ' εἰς τὰ χοροδιδασκαλεῖα, χρειαζόταν ἕνας ἔφηβος, ὅπως ἐκεῖνος τῶν Ἀντικυθέρων, με μπρούτζινη θέλησι καὶ ἐπιμονή, γιὰ νὰ τοὺς σταματήσῃ.

Ἀλλὰ ὁ «Ἐφήβος» σας, εὐχομαι νὰ μὴν ἔχῃ μόνον τὸ ἀναμορφωτικὸν καὶ διαπλαστικὸν πρόγραμμα, καθοδηγῶν τοὺς νεανίας στὰ ἀληθινὰ ἰδανικὰ καὶ τὴν πραγματικὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, οἷαν θὰ παραλαμβάνῃ ἀπὸ τὴν καλὴν ἐκείνην μάμμην μας, τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων», ἡ ὁποία ἐγαλοῦρησε καὶ ἀνέθρεψε γενεὰς ὀλοκλήρους Ἑλλήνων με νάματα ὀρθῶν λόγων καὶ συμβουλῶν, ἀλλὰ θὰ ἐφηβοποιήσῃ καὶ ἡμᾶς τοὺς μεγαλυτέρους, οἱ ὁποῖοι εὐχαρίστως θὰ παρακολουθῶμε τὸ περιοδικὸν σας.

Ὅταν εἶναι ἀνοιξὶς ὄλα νεάζουν καὶ ἀνανεοῦνται καὶ μέσα σ' ἕνα περιβάλλον υγείας καὶ ἀνορθώσεως, ζωῆς, δυνάμειος καὶ σφρίγγους, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ βλέπουν τὰ πρῶτα ἀργυρὰ ρυακία νὰ ἀυλακῶνουν τὰ νεανικὰ καὶ κατὰμαυρα μαλλιά των, αἰσθάνονται μίαν τόνωσιν καὶ μίαν ἀναστροφὴν πρὸς τὴν χρυσὴν ἡλικίαν τοῦ ἐφήβου καὶ αὐτοῖς...

Ἔτσι ὁ «Ἐφήβος» θὰ χαρίσῃ ὄχι μόνον υγείαν ζωῆς καὶ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ζωὴν, καὶ εὖχομαι νὰ εἶναι ὁ πρόσκοπος ἐνός στρατοῦ Ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως πραγματικῆς, ὄχι σαλιτιμπάγκων.

***

Μοῦ ζητᾶτε καὶ συνεργασίαν.

Τὶ συνεργασίαν;

Ἀναμνήσεσι;

Ἡ ἐφηβικὴ μου ζωὴ, σὰν κύματα ἀφρισμένα, βγάξει ἐμπρὸς μου, τόσα ἐπεισόδια καὶ τόσα γεγονότα!...

Ποῖο νὰ πρωτογράψω, ποῦ ὡς ποῦ νὰ ἀρχίσω με τὸ ἐν, τὸ σκέπασε τὸ ἄλλο. Ἔως ἄρα ἦλθεν ὁ μέγας ὁ παλμὸς τῶν ἐθνικῶν πολέμων καὶ κατακλύσαμε, ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ, ὅλην τὴν Βαλκανικὴν. Ἐπάθαμε καὶ ἐχάσαμε πολλά, εἰς αἰτίας ἴσως τῶν μεγαλυτέρων· ἀλλὰ ἀφήσαμε καὶ κατὰ - ἀλλὰ τότε εἴμεθα ἔφηβοι σωστοί, με πίστιν, με ἀγάπην, με θεῶ, με παράδοσιν καὶ με πατρίδα...

Σήμερα;

Τὶ εἶναι σήμερα;

Ἐδῶ ὅπου σας γράφω τίς γραμμὲς αὐτές, ἔχω ἐμπρὸς μου τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου ἀνοιχτό. Μιὰ φτωχὴ κηδεῖα περνᾷ εἰς τὸν δρόμον. Ἐμπρὸς ἕνας ἀργυρὸς σταυρὸς ἀκτινοβολεῖ καὶ λάμπει καὶ ἀπαθεοῦται ἀπὸ τίς ἀφθονες, τίς χρυσῆς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου... Πίσω ἀκολουθεῖ ἡ συμφορὰ, μελανοσκέπαστη, σιωπηλὴ, τῶν ἀπορφανισθέντων... Δίπλα νεοὶ παίζουσι φουτ-μπόλ· οὔτε εἰς τοῦ σταυροῦ τὴν οὐρανίαν λάμπην, οὔτε εἰς τοῦ νεκροῦ τὸ μέγα τῆς φύσεως μυστήριον, οὔτε

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΠΟΣΤΑΙ ΙΟΡΝΙΘΕΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Α. Γ. Φ.

“Ασφαλώς, ο φίλος μου ήταν επηρεασμένος από την ποιητική τοποθεσία, από την ολύμπια γαλήνη του μέρους και από το άφθογο πράσινο, για να μου μιλάει με τόσο ένθουσιασμό για έναν πτηνοτροφείο, της κ. Μομφεράτου-Ξεστω. Αυτά έσκέφθηκα όταν στην υπόδειξη του φίλου μου διέκρινα στο βάθος του μικρού δρομίσκου ένα απέραντο περίβολο που το μεγαλύτερο μέρος του χάνονταν μέσα στα περιβόλια και τους λαχανοκήπους των Σεπολιών. Είς το βάθος μια κομψή βιλίτσα ήταν περιτριγυρισμένη από όπωροφόρα και άλλα δένδρα.

— “Εν πάση περιπτώσει, του λέγω για να τον πειράξω, ή όρνιθες την περνούν πολύ καλά εδώ...”

Βιάστηκε να χτυπήσει την εξόπορτα για να μη μου απαντήσει. Ήταν γνωστός του σπιτιού· χαιρέτησε με οικειότητα κάποιον που ήρθε να μας ανοίξει και τράβηξε κατ’ εὐθείαν για την έπαυλη χωρίς καν να γυρίσει να με κοιτάξει· τόσο ήταν βέβαιος για την έκπληξή μου από όσα θα έβλεπα.

Τὸν ακολουθούσα άργά. “Ο συνοδός ήταν πολύ ευγενικός και ομιλητικός:

— “Μά τόσο πολύ προσωπικό χρειάζεται για την επίχειριση;

Είχα παρατηρήσει άπειρα μικρά σπιτάκια από μπετόν ακουμπισμένα κατά μήκος του περιβόλου. Τὸ έμβασμόν των ήταν ζέπι 3 μ. και τὸ ύψος τὼν 1.1)2-2μ. “Ο συνοδός μου γέλασε:

— “Μά εδώ μέσα δὲν υπάρχει άλλος από μένα. Αυτά τὰ σπιτάκια που βλέπετε

είναι τὰ κοτέτσια. Νά τὸ μικρὸ προαύλιο που είναι μπρὸς στὸ καθένα, τὸ δικτυωτὸ που τὰ χωρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο· νά ἡ γούρνια με τὸ νερό. Σὲ καθένα ἀπ’ αὐτὰ τὰ σπιτάκια ζοῦν 30—40 κόττες. Είναι προωρισμένες νὰ κάνουν αὐγά μόνον...”

“Έβλεπα με κάποια κρυφὴ ζήλεια τοὺς κατακάθαρους αὐτοὺς θαλάμους, με τὸ μεγάλο παράθυρο, κλεισμένο με δικτυωτό. Σ’ ένα ἀπὸ τὰ προαύλια μιὰ ὄμας ἀπὸ ἕξι ἕως ἑπτὰ ὄρνιθες διεκδικούσαν με τὰ ράμφη των ἕνα σκουλήκι· ἕνας κόκκορας καλοῦσε τίς ἄλλες σ’ένα σωρὸ ἀπὸ σπόρους που ἀνεκάλυψε· προσπαθοῦσα νὰ τίς ζυγίσω με τὸ μάτι:

— “Καί πὼς γίνονται τόσο θρεμμένες; αὐτὲς μοιάζουν με Ἰνδιάνους.

— “Ἡ ράτσα πρώτα κ’ ἔπειτα ἡ περιποίηση, μου ἐξηγεῖ με συγκατάβαση για τὴν ἄγνοιά μου.

Εἶχαμε φθάσει σὲ ἄλλα κοτέτσια. “Εδῶ οἱ πετεινοὶ ἦσαν περισσότεροι.

— “Τῆς ἰδίας ράτσας εἶναι κι’ αὐτὲς ἡ κόττες;

— “Τῆς ἰδίας, βέβαια, ἀλλὰ αὐτὲς τίς ἔχουμε για παραγωγή. Κάνουν αὐγά που θὰ πωληθοῦν αὔριο στὴν ἀγορά.

Κάτασπρες σάν τὸ χιόνι, ἄλλες κατάμαυρες σάν κοράκια, με λαμπερὸ χρῶμα, σκάλευαν ὁμαδιαστὰ τὸ ἔδαφος, που ἄχνιζε στὸν ζεστὸ χειμωνιάτικο ἥλιο. Ήταν ἢ ὠραιότερες καὶ ἢ καλύτερες. Ζοῦνε ἀπὸ 25—30 σὲ κάθε κοτέτσι μαζί με τέσσαρες πετεινοὺς.

— “Κι’ αὐτὲς γιατὶ εἶναι φυλακισμένες;

— “Εἶναι καταδικασμένες σὲ σφάξιμο. “Εδῶ εἶναι τὸ παχυντήριο. Βάζουμε μέσα τίς κόττες, τίς τρέφουμε περισσότερο ἀπὸ τίς ἄλλες καὶ τοὺς περιορίζουμε τὴ μεγάλη κίνηση· ἔτσι μέσα σὲ εἴκοσι μέρες γίνονται διπλές.

Εἶχαμε φθάσει ἔξω ἀπὸ τὴν έπαυλη· ὁ φίλος μου με καλοῦσε ἤδη νὰ μου συστή-

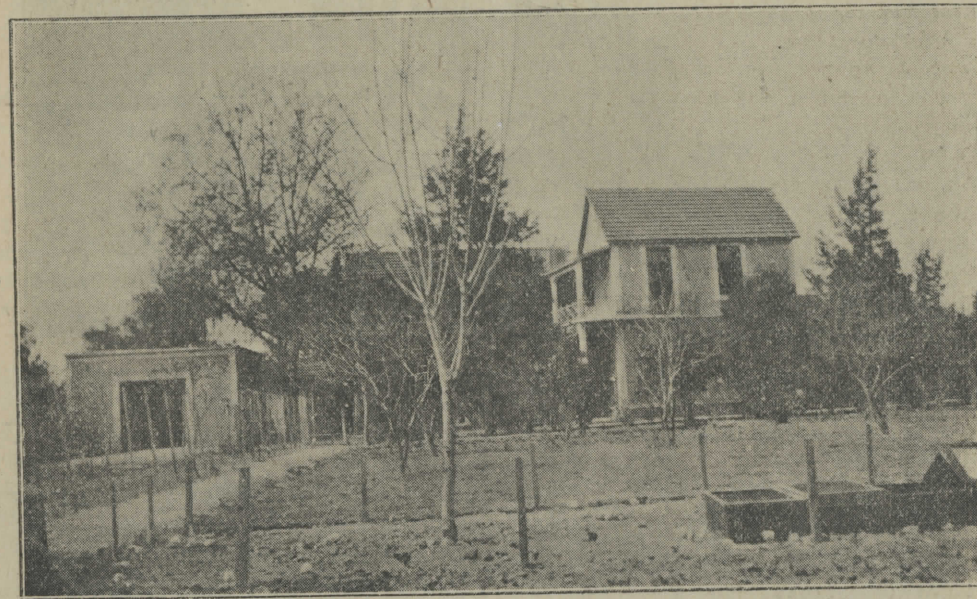
ση τὴν οἰκοδέσποινα καὶ μαζί ἐκάμαμε ἕνα γύρο στὸν ἀπέραντο αὐτὸ παράδεισο:

— “Πρὸ ἕξι ἔτων, μάς λέγει με τὴν ξενική προφορά της—γιατὶ εἶναι Ἀγγλίσ— τῆ 1925, δὲν εἶχα τί νὰ κάνω καὶ παρήγγειλα νὰ μοῦ φέρουν ἑκατὸ αὐγά ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Πῆρα μιὰ ἐκκολαπτική μηχανή («κλωσσομάνα» ὅπως τὴν λένε συνήθως) κι’ ἔδωγα ἑκατὸ πουλάκια. “Απὸ αὐτὰ βγήκε αὐτὸς ὄλος ὁ φτερωτὸς κόσμος που βλέπετε.

— “Πόσες κόττες ἔχετε;

— “Μά αὐτὸ ἐξαρτᾶται. Τώρα εἶναι ἡ

τερο. Οἱ δικές μου κόττες που εἶναι ἀπὸ δύο ράτσες, Σάσσεξ καὶ Ρόντ— “Αἴλαντ—Ρέντ, γεννοῦν 180—200 αὐγά τὸν χρόνο, ἢ ντόπιες με κόπο μποροῦν νὰ φθάσουν τὰ ἑκατὸ. Αὐτὰ τὰ ἑκατὸ αὐγά που πρωτόφερα, μοῦ τᾶστειλαν με ἐγγύηση πὼς εἶναι ἀπὸ κότα που γεννᾷ 250 αὐγά τὸν χρόνο καὶ ἀπὸ πετεινὸ που ἡ μητέρα του γεννοῦσε 270· ρεκόρ που εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα. “Όσον ἀφορᾷ τὴν ἀνάπτυξη, ἡ ἀγγλικὲς κόττες μποροῦν σὲ τρεῖς μῆνες νὰ γίνουν ὡς μιὰμιση ὄκα, ἐνῶ ἡ ντόπιες φθάνουν τὸ μισὸ περίπου βάρους. Καί ἡ

“Ἡ έπαυλις τοῦ ὀρνιθοτροφείου στὸ βάθος καὶ μπροστὰ ἡ κλωσσομάνα με τὰ μικρὰ πουλάκια.

ἐποχὴ ἢ πιὸ φτωγὴ σὲ ἀριθμὸ γιατὶ τὰ μικρὰ πουλάκια δὲν ἔχουν βγῆ, ἀκόμη καὶ τὰ μεγάλα κοτόπουλα ἔχουν πουληθῆ στὴν ἀγορὰ για τίς ἑορτές. Τώρα ἔχομε μόνο κόττες τοῦ αὐγοῦ καὶ λίγες για ἀναπαραγωγή. Τὸν Μάιο καὶ τὸν Ἰούνιο ὅμως, ὅταν τὰ πουλιὰ εἶναι μεγάλα πιὰ, φθάνουμε τὰς 2.500. “Απ’ αὐτὰ 800 εἶναι κόττες τοῦ αὐγοῦ καὶ ἡ ὑπόλοιπες για κρέας.

Σκέφθηκα καὶ τίς δικές μας φτωχιὲς κόττες:

— “Γιατὶ δὲν ἐχρησιμοποίησατε ντόπια αὐγά;

— “Ο κόσμος ἔχει τὴν ἰδέα πὼς ἡ ντόπιες κόττες εἶναι καλές, ἐγὼ ὅμως που τίς δοκίμασα βρῖσκω πὼς ὑστεροῦν πολύ, μπροστὰ στίς ξένες, γιατὶ καὶ πιὸ μικρὸσμες εἶναι καὶ λιγώτερα αὐγά κάνουν, μοῦ φαίνεται δὲ πὼς τρῶν καὶ περισσό-

ντόπιες μπορεῖ νὰ γίνουν μεγάλες, μὰ ὡς που νὰ γίνουν ἔχουν πιὰ γηράσει καὶ δὲν κάνουν για τὴν ἀγορά. “Επίσης ἡ ντόπιες ἔχουν ἕνα ἄλλο μειονέκτημα. Ἡ καλύτερή τους ἐποχὴ εἶναι ἀπὸ τὸ Μάρτιο, ἕως τὸν Ἰούνιο, ἀκριβῶς δηλ. τότε που τὰ αὐγά καὶ τὰ κοτόπουλα εἶναι ἄφθονα, ἐνῶ ἡ ἄλλες ἀκμάζουν ὅλον τὸν χρόνο.

— “Ὡστε πρέπει νὰντικαταστήσωμε τίς κόττες μας;

— “Κι’ αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη. Γιατὶ τίς ξένες ράτσες τίς σηκώνει τὸ κλίμα· εἶναι δὲ καὶ εὔκολο· ἡ κόττα εἶναι ἕνα ζῷο που πολλαπλασιάζεται, ἀνανεώνεται καὶ διαδίδεται γρήγορα.

— “Φρονεῖτε, πὼς ὅλες ἡ ξένες ράτσες μποροῦν νὰ ἐπιτύχουν στὴν Ἑλλάδα;

— “Αὐτὸ δὲν τὸ ξαίρω· φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι ὠρισμένες· ἐπὶ παραδείγματι ἐγὼ

τοῦ πόνου τὴν βουθὴν καὶ μελανεῖμονα διάβασιν, σταμάτησαν τὸ «κλωσσοκούφι».

Ὅσδεῖς δι’ οὐδένα σεβασμός!...

Κι’ ὅμως εἶναι ἐφηβοὶ καὶ αὐτοί, ὅπως καὶ ἡμεῖς μιαν φοράν, ὅπως καὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν...

Ποῦ θὰ σταματήση καὶ ποῖς θὰ ἐπαναφέρη τὰ παιδιὰ αὐτά, εἰς τὸν καλὸν τοῦς δρόμον;

“Ενας άλλος ἐφηβος.

Κι’ ὁ άλλος ἐφηβος εὐχόμεθα νὰ εἶναι ὁ δικός σας... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

έδοκίμασα πολλές ράτσες και μόνον αυτές ή δύο είχαν πλήρη επιτυχία, ιδιαίτέρως δε ή Ρόντ-Ατλαντ - Ρέντ. Και ή άλλες όμως δέν πάνε πίσω και έχουν τό πλεονέ-

στι έως τώρα ούτε ένα κροσσιμα δέν έχω δεϊ. Λένε ακόμη πώς ή κόττες είναι αδύνατον νά μὴν έχουν ψείρες. Κι' αυτό όμως τό απέφυγα μένα λουτρό που τους κάνω

Η πρόσοψις ενός κοττεισιού με τις όρνιθες στό προαύλιο

κτημα νά είναι πιό όμορφες και πιό χαριτωμένες από τις πρώτες.

* *

Είχαμε φθάσει σένα καταπράσινο λαχανόκηπο, προφυλαγμένον ένοσείται με σύρματόπλεγμα. Ακολουθούσε ένα περιφραγμένο γήπεδο, αφιερωμένο για τὰ «κλωσσοπούλα». Μόλις είχαν βγή από την «κλωσσομάνα» και έμαδιαστά προσπαθούσαν νά αναγνωρίσουν και νά τσιμπήσουν την τροφή τους. Η κ. Μομφεράτου τὰ κοιτάζει με μισόκλειστα μάτια.

Εφερνα τό βλέμμα γύρω ή καθαριότης κι ή νοικοκυρωσύνη ήταν όμολογουμένως θυμαστή· άλλ' όλος ό κόσμος ξαίρει ότι ή κόττα είναι ζώο που δέν έχει και τόσο μεγάλη σχέση με την καθαριότητα.

— Η καθαριότης—μου εξηγεί ή κ. Μομφεράτου—είναι τό κυριώτερο ζήτημα που μὰς απασχολεί. Η κόττα θέλει υπερχαθαριότητα. Κάθε μέρα σκουπίζουμε τὰ κοττέσια και κάθε βδομάδα τὰ πλένομε με νερό. Έτσι ή κόττες μὰς ούτε ψείρες κάνουν ποτέ ούτε αρρωσταίνουν. Όταν πρωτοάρχησα όλος ό κόσμος μου έλεγε νά προσέχω πολύ στην κόρυφα, αρρώστια που σκοτώνει τό ζώο και που προέρχεται κατά κανόνα από την ακαθαρισία. Σας θεβαιώ

μιὰ φορά τό χρόνο, τὰς αρχάς του καλοκαιριού, σε διάλυσι ενός φαρμάκου που υπάρχει και δώ και πουλιέται στό πτηνοπωλεία.

Η αισιοδοξία αυτή της ευγενούς Αγγλίδος μ' είχε πειράξει κάπως. Προσπαθούσα νά βρω και την άλλη πλευρά του ζητήματος:

— Τέλος πάντων, θά έχουν κάποια φασαρία αυτά τὰ καθαρίσματα, τό τάγμα...

— Θα μπορούσα, με αποστομώνει με ζωηρότητα, νά τὰ κάνω όλ' αυτά μόνη μου· άλλ' έχω έναν άνθρωπο, γιατί ένας φθάνει και με τό παραπάνω για όλη αυτή τή φασαρία που λέτε.

— Θα στοιχίσει όμως πολύ ή τροφή των τί τροφή τους δίδετε;

— Πίτυρα, τριμμένο καλαμπόκι και κρεατάλευρο· τανακατεύομε και φτιάνομε ένα είδος ρούσικης σαλάτας. Καμιά φορά κόβομε μέσα και χορταρικά σε μικρά κοματάκια, λάχανο, μαρούλι ή άλλα λαχανικά. Κριθάρι και βρόμη δέν τους δίνομε παρά σπανίως, κι' αυτό για νά αλλάξει ποτέ ποτέ ή τροφή τους. Τό τάγμα γίνεται δυο φορές την ήμέρα. Αυτό τό κρεατάλευρο που σας είπα είναι φθηνό, 10 δραχ-

μὰς τό κιλό, και τό προσθέτομε μέσα στην άλλη τροφή με μιὰ αναλογία 10 στα 100. Τέσσαρες περίπου δικάδες τροφή φθάνει για ένα τό κόττες. Επίσης προσέχομε πολύ τό νερό. Πρέπει απαραίτητως νά είναι καθαρό και τὰ δοχεία νά πλένονται σε κάθε αλλαγή.

Προχωρούσαμε σιγά σιγά μπροστά στα κοττέσια. Η κ. Μομφεράτου μου ανέπτυσε τώρα την οικονομική άποψη του ζητήματος. Ήταν τελείως ικανοποιημένη, μου φάνηκε δε περιεργο, γιατί σπανίως έμπορος ή επιχειρηματίας έδω λέει πως είναι ευχαριστημένος απ' τή δουλειά του.

— Μια κόττα, μου εξηγεί, ξεπληρώνει τὰ έξοδά της με 80 αυγά τό χρόνο, και αυτές έδω γεννούν ως διακόσια.

— Έπειτα από πόσον καιρό αρχίζουν νά γεννούν;

— Μά αυτό ποικίλλει από 4 ως 6 μήνες. Τις αφήνουμε δε για αυγά δύο μόνον χρόνια, γιατί ύστερα ή παραγωγή τους πέφτει. Περισσότερο, τρία και τέσσαρα χρόνια, αφήνουμε μόνο τις εξαιρετικές που

— Όστε δέν είναι δύσκολο νά κάνη κανείς αυτή τή δουλειά;

— Καθόλου δύσκολο φτάνει νά έχη υπ' όψιν του ό,τι σας είπα και ό,τι είδατε μόνος σας. Ούτε πολλά οικονομικά μέσα χρειάζονται. Η κόττες μόνες των μπορούν νά γίνουν κλωσσες· άλλωστε κι' εγώ πολλές φορές αντί νά χρησιμοποιώ έκκολεπτική μηχανή χρησιμοποιώ κλωσσες. Έπειτα κάθε άνθρωπος που έχει ένα περιβολάκι ή μιαν αυλή ευρύχωρη μπορεί νά φτιάξει μόνος του με το δόξα ένα κοττέσι και νά τρέφη εκεί όσες κόττες θέλη.

* *

Ο πηλιος έδειχνε πιά μεσημέρι. Έρριξα μιὰ τελευταία ματιά στόν επίγειο παράδεισο όπως είχε μεταβάλει τό απέραντο εκείνο γήπεδο ή εργατικότητα, ή επιμονή και ή ευγενική ψυχλιότης ξανθής Αγγλίδος κ. Μομφεράτου. Ο φίλος

Ένα κοπάδι από ώριμες άσπρες όρνιθες στό προαύλιο του κοττεισιού

και γριές ακόμη συναγωνίζονται τις νέες σε απόδοσι.

Μιλούσε σάν αληθινή όρνιθοτρόφος.

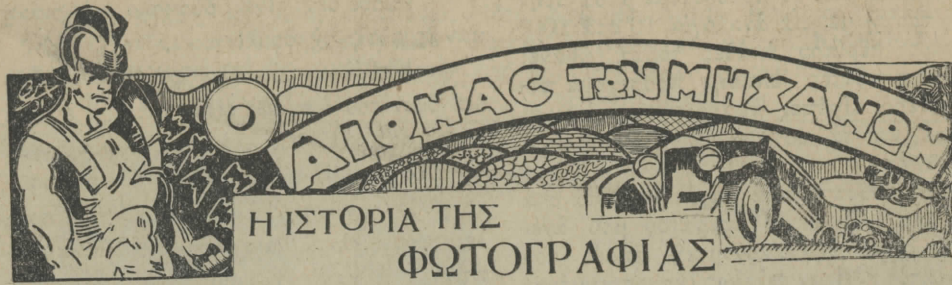
— Έχετε σπουδάσει;

— Όχι. Ό,τι ξαίρω τό ξαίρω από την πείρα ή έτών και από παρακολούθησι άρθων σε περιοδικά. Τίποτε άλλο.

μου είχαν απόλυτα δικιο. Τι νά του απαντήσω στό χαιρέκακο βλέμμα που μου έρριχνε;

— Πρέπει νά παραδεχθής και συ, μου λέγει με συμβουλευτικό τόνο, ότι όπως είδες, ή κόττες είναι θησαυρός... άρκει νά ξαίρωμε νά τόν εκμεταλλευθούμε...

Ο ΟΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΗΧΗΤΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ κ. Κ. Γ. ΜΑΚΡΗ

Η χρήση της φωτογραφικής μηχανής έχει γίνει σήμερα κοινοτή. Η φωτογραφία ελκύει όλους. Μικροί και μεγάλοι σπεύδουν να εφοδιασθούν με την απαραίτητη συσκευή που θα απαθανάτιση ένα τοπίο, μία σκηνή, μία μορφή... Άλλοι αρκούνται να κάνουν ούρα μπρός στις βιτρίνες και να θαυμάζουν τις πλούσιες εκθέσεις από φωτογραφίες. Άθελα τότε αναπολούν τη στιγμή που κάποτε ποζάρησαν κι αυτοί και προσπαθούν να μαντεύσουν τι συντελείται μέσα στη μυστηριώδη αυτή κομψή μηχανούλα σ' αυτό το δευτερόλεπτο που μεσολαβεί από τη στιγμή που θα πάρουν την τελευταία πόζα έως ότου ακούσουν ένα ξηρό «τορίφ». Δικαιολογημένη ή περιέργειά τους, την όποιαν θα ικανοποιήσει ο ειδικός συνεργάτης του «Εφήβου».

Α

Όπως όλαί αι εφευρέσεις υπήρξαν απόρροια της εφαρμογής διαφόρων γνώσεων αι όποια προηγουμένως είχαν γίνει κοινόν κτήμα, ούτω και της φωτογραφίας είχε προηγηθῆ ἡ εφεύρεσις του σκοτεινοῦ θαλάμου και ἡ παρατήρησις της μεταβολῆς ὑπὸ τοῦ φωτός τοῦ χρώματος σωματιῶν τινῶν και μάλιστα μερικῶν ἀλάτων τοῦ ἀργύρου, τὰ ὅποια εἶναι ἐξαιρετικῶς φωτοπαθῆ.

Τὰ δύο ταῦτα φαινόμενα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἐν εἶναι καθαρῶς φυσικόν, τὸ δὲ ἄλλο φωτοχημικόν, υπήρξαν τὰ θεμέλια ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκτίσθη τὸ μεγαλοπρέπες οἰκοδόμημα τῆς σημερινῆς φωτογραφικῆς ἐπιστήμης και τέχνης.

Τὰ θεμέλια τοῦ οἰκοδομήματος αὐτοῦ δύο κυρίως ἔθεσαν ἀφ' ἐνὸς μὲν αἱ καλλιτέχναι, ζωγράφοι και σχεδιασταί, οἱ ὅποιοι πρῶτοι ἐχρησιμοποίησαν τὸν σκοτεινὸν θάλαμον ὡς μέσον διὰ νὰ σχεδιάζουσι ἢ ζωγραφίζουσι τὰς εἰκόνας τὰς ὁποίας ἐκάστοτε ἐπεθύμουν, και ἀφ' ἑτέρου οἱ χημικοί, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν τὰ μέσα μετὰ ὅποια ἀκοπώτερον αἱ εἰκόνας αὐταὶ θὰ προσηλθύνοντο και μάλιστα ἀκριβῶς ὅπως ἀπεικονίζοντο ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου.

Τὸ φαινόμενον τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου εἶναι ἐξαιρετικῶς ἀπλοῦν ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς: Ἐὰν εἰς θάλαμον, ὁ ὁποῖος κλείει καλῶς, ὡστε καμμία φωτεινὴ ἀκτίς νὰ δύναται νὰ εἰσέλθῃ, ἀνοίξωμεν εἰς τὸ μέσον μιᾶς τῶν πλευρῶν του μικρὰν ὀπήν, θὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς ὀπῆς πλευρὰν σχηματίζονται αἱ εἰκόνας τῶν ἀν-

τικειμένων που εὐρίσκονται εἰς ἀπόστασιν τινα πέραν αὐτῆς.

Ἡ πατρότης τῆς εφευρέσεως τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου ἀποδίδεται ὑπὸ τινων εἰς τὸν Ἰταλὸν Πόρτα.

Ὁ φωτογραφικὸς λοιπὸν θάλαμος ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ ἡ ὁποία ἔδωκε τὴν ἰδέαν τῆς φωτογραφίας, ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην (πρὸ ἐνὸς περιόπου αἰῶνος) ἔλειπε τὸ μέσον, μετὰ τὸ ὁποῖον θὰ εἰμποροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν ὥστε νὰ συγκρατήσουν μονίμως τὰς φευγαλέας εἰκόνας που ἐσχηματίζοντο εἰς τὸν σκοτεινὸν θάλαμον.

Πρωτοπόροι τῆς πραγματοποιήσεως τούτου εἰμποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὁ Γερμανὸς ἰατρός Σουλτσε και ὁ Σάρλ, ὁ ὁποῖος ἦτο φυσικὸς, λογοτέχνης, μουσικὸς, ζωγράφος και οἰκονομολόγος. Ὁ Σουλτσε ἐπέστρωσε φύλλον χάρτου μετὰ φωτοπαθῆ ἄλατα τοῦ ἀργύρου και ἐπάνω ἀπὸ τὸ φύλλον αὐτὸ ἔθετε ἕνα σχέδιον, διὰ τῆς ἐκθέσεως δὲ εἰς τὸ ἡλιακὸν φῶς, ἐπετύγγανε τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου.

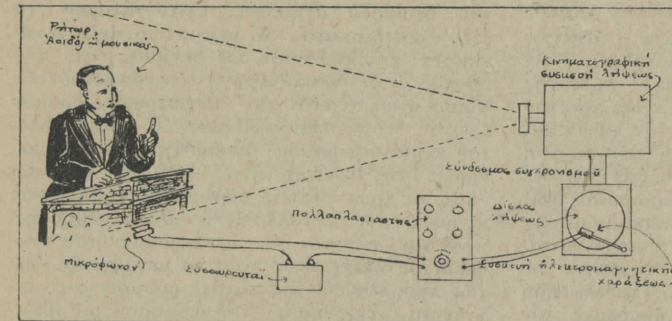
Ὁ Σάρλ ἐλάμβανε τὰς σιλουέττας τῶν μαθητῶν του προβάλλον τὴν σκιάν αὐτῶν ἐπὶ φύλλον χάρτου τὸ ὅποῖον εἶχε προηγουμένως ἐπιστρώσει μετὰ φωτοπαθῆ ἄλατα τοῦ ἀργύρου.

* *

Τὴν ἰδέαν τῆς λήψεως πραγματικῆς φωτογραφίας συνέλαβε πρῶτος ὁ Ἄγγλος κεραμεὺς Γουεντγούντ. Ἡ πραγματοποιήσις ὁμῶς τῆς ἰδέας ταύτης ἐπεφυλάσσετο εἰς δύο Γάλλους, τὸν Νιέψ και τὸν Νταγκέρ, οἱ ὅποιοι και πολὺ δικαίως ἀποκαλοῦνται σήμερον πατέρες τῆς φωτογραφίας.

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ κινήματογράφου ὑπὸ ἀρτίαν σχετικῶς μορφῆν χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1895. Ἐκτοτε ἡ ἐξέλιξις του ὑπῆρξε ραγδαία, χάρις δὲ εἰς τὴν βαθμιαίαν ἀφ' ἐνὸς τελειοποιήσιν τῶν τεχνικῶν του μέσον και τὴν ὀργάνωσιν ἀφ' ἑτέρου τεραστίων ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς ταινιῶν, δὲν ἐβράδυνε νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον ὀλόκληρον. Παρὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐν τούτοις ἀνάπτυξίν του, ὁ κινήματογράφος δὲν εἶχεν ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ μέγα

σὺν τῶν ὄρων «ἡχητικὸς κινήματογράφος» ἢ «ἡχητικὴ ταινία» ὅταν τὸ θέαμα συνοδεύεται ἀπὸ μουσικὴν μόνον ἢ ἄλλους ἤχους, ἐξαιρέσει τῆς φωνῆς. και «ὀμιλῶν κινήματογράφος» ἢ «ὀμιλοῦσα ταινία» ὅταν ἀκούονται ἐν τοῖς ἄλλοις και οἱ λόγοι ἢ τὰ ἄσματα τῶν ἠθοποιῶν. Ταῦτα δὲ, ὁσχετῶς πρὸς τὰ τεχνικὰ μέσα, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ὁ συνδυασμὸς τοῦ θεάματος πρὸς τὸ ἀκρόαμα. Ἀπὸ ἐπιστημονικοτεχνικῆς ὁμῶς ἀπόψεως εἶναι διάφορος ἡ διάκρισις, περιλαμβάνουσα τὰς ἐξῆς δύο κατηγορίας φωνοκινήματογραφικῶν συστημάτων: α) τὰ λειτουργοῦντα διὰ συνδυασμοῦ τοῦ κινήματογράφου μετὰ τὸν φωτογράφον και β) τὰ λειτουργοῦντα διὰ συνδυασμοῦ κινήματογραφικῆς και ἡχητικῆς ταινίας. Τὸ ἀν ἡ φωνογραφικὴ πλάξ ἢ ἡχητικὴ ταινία ἀποδίδῃ ἐκτὸς τῆς μουσικῆς και τὴν λαλιάν, ἀποτελεῖ λεπτομέρειαν ἐν τῇ εφαρμογῇ μόνον, ἐξ ἴσου δυνατὴν δι' ἀμφοτέρω τὰ συστήματα. Θὰ ἐξετάσωμεν δι' ὀλίγων και τὰς δύο ταῦτας μεθόδους, εἰς τὰς γενικὰς τῶν ἐννοεῖται γραμμάς, ἀποφεύγοντες ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ εἰσελθῶμεν εἰς δευτερευούσας τεχνικὰς λεπτομερείας.

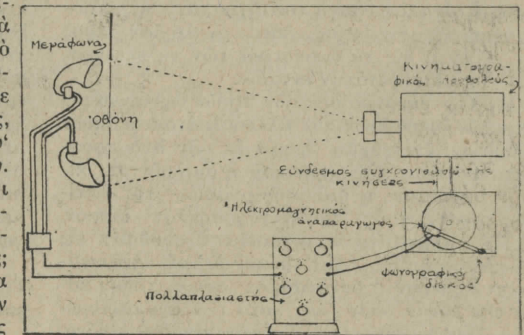

Συσκευή λήψεως ἡχητικῆς ταινίας διὰ φωνογραφικὸν μηχανήματος

του ἐκ γεννητῆς ἐλάττωμα, ἐξηκολούθει νὰ εἶναι βωβός. Ἦτο ἰκανὸς νὰ μᾶς μεταδίδῃ τὸ θέαμα τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νιαγάρα, ἀλλὰ χωρὶς τὸν ῥόχθον τῶν ὑδάτων του, τὰς ἀστραπὰς ἀνευ βροντῶν, τὰς ναυμαχίας χωρὶς κανοβολισμούς, τὴν ὑπόκρισιν τῶν μεγάλων ἠθοποιῶν, ἀλλὰ χωρὶς τὴν φωνὴν των. Καὶ ὁμῶς εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως ὅλοι εἶχαν πιστεύσει ὅτι τὸ μειονέκτημα αὐτὸ θὰ ἦτο παροδικόν και βραχυχρόνιον. Διότι, ὅταν ὁ κινήματογράφος ἐπέτυχε ν' ἀποτυπώσῃ και ν' ἀναπαραστήσῃ ὀπτικῶς τὴν κίνησιν και νὰ μᾶς δώσῃ ζωντανὰς εἰκόνας, ὑπῆρχεν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ἐν χρήσει μία ἄλλη θαυμαστὴ εφεύρεσις—ὁ φωνογράφος—ἡ ὁποία κατῳρίωνε ν' ἀποτυπώνῃ και ν' ἀναπαράγῃ τοὺς ἤχους, τὴν μουσικὴν, τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἄσμα του, τὸν θρήνον του, τὸ γέλοιό του. Τί φυσικώτερον λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ εφευρέται δὲν θὰ ἐδυσκολεύοντο νὰ συνδυάσουν τούτῳ πρὸς ἐκεῖνον και νὰ ἐπιτύχουν ἐνιαίαν και ὀλοκληρωτικὴν ἀπεικόνισιν τῆς ζωῆς; Καὶ ὁμῶς ἐχρειάσθη νὰ παρέλθουν τρεῖς ἀπὸ τριάντα ἔτη ἐπιμόνων προσπαθειῶν ἕως ὅτου λυθῆ ἰκανοποιητικῶς τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως εὐκόλον αὐτὸ πρόβλημα. Ἄλλ' ἂν ἐβράδυναν οἱ εφευρέται νὰ ἐπιτύχουν μίαν λύσιν ἀναμενομένην ἀπὸ τὸσον καιρόν, μᾶς ἔδωσαν ὁμῶς εἰς ἀντιστάθμισμα, ταυτοχρόνως σχεδὸν πρὸς αὐτήν, και μίαν ἄλλην ἀκόμη, τὴν ὁποῖαν κανεὶς δὲν ἀνέμενε: τὴν φωτοηλεκτρικὴν ἀποτύπωσιν και ἀναπαραγωγὴν τοῦ ἤχου, τὴν ἡχητικὴν δηλ. ταινίαν.

* *

Ἐδῶ χρειάζεται νὰ παθεμβάλωμεν μίαν διασάφησιν: Εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν γίνεται χη-

Ἀναπαραγωγή τῆς διὰ φωνογράφου ἡχητικῆς ταινίας

τρεις:

Διὰ νὰ γίνῃ, ἐν πρώτοις, μία φωνογραφικὴ λήψις, τῶν λόγων ἐπὶ παραδείγματι ἢ τοῦ ἄσματος ἐνὸς ἠθοποιοῦ παρίσταται ἀρχικῶς ἀνάγκη νὰ εὐρίσκειται οὕτως πλησιέστατα πρὸς τὴν χοάνην τοῦ μηχανήματος τοῦ ἐκτελοῦντος τὴν ἀποτύπωσιν τῶν ἤχων ἐπὶ τοῦ φωτοτύπου δίσκου. Εὐνόητον λοιπὸν εἶναι ὅτι δὲν ἦτο

δυνατόν νά γίνεται συγχρόνως ἡ κινηματογραφία καί ἡ φωνογραφία ἐνός ἔργου, ὅπου οἱ ἠθοποιοὶ θά ἐπορετο νά εὐρίσκονται εἰς ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων καί νά μετακινῶνται διαρκῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἡ δυσκολία αὕτη παρεκάμφθη χάρις εἰς τὴν τελειοποίησιν ἀπ' ἐνός τῶν μικροφῶνων καί τὴν ἐφεύρεσιν ἀπ' ἑτέρου τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς χαράξεως τῶν δίσκων. Ἡ ὄσκειν τῆς παραγωγῆς τοῦ πρωτοτύπου δίσκου δὲν εἶναι πλέον ἀνάγκη νά εὐρίσκειται πλησίον τῶν ἠθοποιῶν, τῶν ὁμοίων οἱ λόγοι ἢ τὰ ἄσματα μεταβιβάζονται τώρα εἰς αὐτὴν διὰ τῶν μικροφῶνων (ὅπως καί εἰς τὴν τηλεφωνίαν), ὑπὸ μορφῇ ἠλεκτρικῶν ρευμάτων, αὐτὰ ἐπιδρῶντα ἐπὶ καταλλήλου ὄργανου, προκαλοῦσιν ἀντιστοίχους μετακινήσεις τῆς χαρακτηριστικῆς βελόνης.

Δευτέραν δυσκολίαν παρουσίαζεν ἡ ἀνάγκη ἀπολύτου ἀσχετοῦ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τοῦ δίσκου τοῦ φωνογράφου πρὸς τὴν δίοδον τῆς κινηματογραφικῆς ταινίας πρὸ τοῦ φακοῦ. Ἐπορετο δηλ. καὶ κατὰ τὴν λήψιν καὶ κατὰ τὴν ἀναπαραγωγὴν ἐκάστη περιστροφή τοῦ δίσκου ν' ἀντιστοιχῇ, ἐν ἀπολύτῳ πόντῳ ἀκριβείᾳ, πρὸς τὴν ἐκτύλιξιν ὠρισμένου μήκους τῆς ταινίας. Ἄλλως ἡ παραμικροτέρα διαφορὰ θά ἦγεν εἰς κομικὰ ἀποτελέσματα θά ἐβλέπαμεν ἐπὶ παραδείγματι τὸ στόμα τοῦ ἠθοποιοῦ ἀνοιγόμενον ὅταν θά εἴχομεν ἤδη ἀκούσει τὴν φωνήν του, ἢ θά ἤκούομεν τὸν χροῦτον ἐνός πυροβολισμοῦ ὅταν ὁ ἐξ αὐτοῦ φωνουόμενος θά εἶχε πλέον ἐξαπλωθῆ φαρδύς πλατὺς εἰς τὸ ἔδαφος. Καί εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο τοῦ ἀπολύτου συγχρονισμοῦ κατορθώθη νά δοθῇ πλήρης λύσις διὰ τῆς ἐπινοήσεως καταλλήλων τεχνικῶν μέσων.

Τρίτον τέλος σημαντικὸν ἐμπόδιον ἦτο ὅτι, ἐνῶ αἱ κινηματογραφικαὶ εἰκόνες ἦσαν ὄραται ἐκ πάντων τῶν σημείων μιᾶς μεγάλης αἰθούσης ἢ εἰς εὐρείαν ἐν ὑπαίθρῳ ἀκτίνα, ἡ ἔντασις τῆς ἠχητικῆς ἀποδόσεως τοῦ φωνογράφου δὲν ἦτο ἐπαρκής δι' ἀντιστοίχους διαστάσεις. Τὸ μειονέκτημα αὐτὸ ἤλθε νά καλύψῃ ἡ ἐπινοήσις τῶν μεγαφῶνων, διὰ τῶν ὁμοίων ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀναπαραγωγὴ τοῦ ἤχου, δι' ἠλεκτρομαγνητικῆς ἐνεργείας, κατ' ἀναλογία πρὸς ὅ,τι γίνεται εἰς τὰ ἀκουστικὰ τῶν τηλεφῶνων, ἀλλ' ὑπὸ ἰσχυροτάτην ἔντασιν.

Μὲ τὴν ὑπερνίκησιν τῶν τριῶν ὡς ἀνωτέρω βασικῶν δυσκολιῶν καὶ ἄλλων λεπτομερειῶν τοιοῦτων, ἐπετεύχθη ἡ μία ἐκ τῶν δύο πραγματοποιήσεων τοῦ ἠχητικοῦ ἢ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου: ἡ διὰ συνεργασίας τῆς ὀπτικῆς ταινίας πρὸς τὸν φωνογραφικὸν δίσκον.

Τὰ παρατιθέμενα σχήματα ἐξηγοῦσιν, εἰς γενικὰς γραμμὰς, τὸν τρόπον δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται σήμερον ὁ συνδυασμὸς αὐτῶν, τὸσον κατὰ τὴν λήψιν ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀναπαραγωγὴν. Ὅπως φαίνεται εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα, ὁ ρήτωρ, ὁ ἠθοποιὸς ἢ ὁ ὠιδός, καθήμενος ἢ κινούμενος ἐντὸς τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου τοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ, κινηματογραφεῖται διὰ συνήθους συσκευῆς. Ταυτοχρόνως οἱ λόγοι ἢ τὸ ἄσμα του ἐπενεργοῦσιν ἐπὶ εὐπαθῶν μικροφῶνων, τὰ ὁποῖα εἶναι τοποθετημένα καταλλήλως εἰς διαφόρους θέσεις τοῦ στούντιο καὶ συνδέονται δι' ἀγωγῶν πρὸς τὴν ἠλεκτρομαγνητικὴν ὄσκειν τῆς χαράξεως τοῦ δίσκου. Προκαλοῦνται δηλ. εἰς τὰ μικροφῶνα, ἐκ τῶν ἠχητικῶν δονήσεων, ἀλλεπάλληλα ἠλεκτρικὰ

ρεῦματα, ποικίλλοντα κατὰ τὴν ἔντασιν, τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν συχνότητα (ἀναλόγως πρὸ τὴν ἔντασιν τὴν χροιάν καὶ τὸ ὕψος τῶν διαφορῶν ἤχων), τὰ δὲ ρεῦματα ταῦτα ἐνισχυόμενα ὑπὸ εἰδικῶν ὀργάνων, τοῦ λεγομένου «πολλαπλασιαστοῦ», φθάνουν εἰς τὸν ἠλεκτρομαγνητικὸν ὅστις μετακινεῖ ἀντιστοίχως τὴν χαρακτηριστικὴν βελόνην τοῦ φωνογράφου τῆς συσκευῆς κατ' ὄν χρόνον ὁ ἐπ' αὐτῆς πρωτότυπος δίσκος περιστρέφεται μὲ ταχύτητα ἀπολύτως συγχρονισμένην πρὸς τὴν ἐκτύλιξιν τῆς ταινίας πρὸ τοῦ κινηματογραφικοῦ φακοῦ.

Ἄν ἤδη τὴν κινηματογραφικὴν ταινίαν καὶ τὸν φωνογραφικὸν δίσκον τοῦ ἐλάβομεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μεταχειρισθῶμεν εἰς τὸν προβολέα καὶ τὸν φωνογράφον τῆς διατάξεως τοῦ δευτέρου σχήματος, ἐπιτυγχάνομεν τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα: Αἱ μὲν κινηματογραφικαὶ εἰκόνες προβάλλονται ὡς συνήθως ἐπὶ τῆς ὀθόνης, ἡ δὲ ἀναπαραγωγὴ τῶν συνοδούντων αὐτῶν ἤχων γίνεται κατ' ἀντίστροφον ὁρμόν ἐκεῖνου δι' οὗ ἀπετυπώθησαν. Ἡ αἰτία δηλ. τοῦ περιστρεφόμενου δίσκου ἐπιφέρει μετακινήσεις τῆς βελόνης ἥτις, ἀντὶ νά προκαλῇ ὅπως εἰς τοὺς κοινούς φωνογράφους παλμικὰς κινήσεις μιᾶς μεταλλικῆς ἢ ἄλλης μεβράνης, κινεῖ τὸν ὀπλισμὸν ἐνός ἠλεκτρομαγνητικοῦ συνδεομένου ἠλεκτρικῶς πρὸς τὸ μεγαφῶνον. Ἐκ τῶν ποικιλιῶν εἰς πλάτος, ρυθμὸν καὶ συχνότητα μετακινήσεων τοῦ ὀπλισμοῦ τοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ, δημιουργοῦνται ἀντιστοίχου ἐντάσεως, μορφῆς καὶ συχνότητος ρεῦματα εἰς τοὺς ἀγωγούς, ταῦτα δὲ, ἐνισχυόμενα πάλιν δι' ἐνός πολλαπλασιαστοῦ, προκαλοῦσιν τοὺς κραδασμούς τοῦ μεγαφῶνου, δι' ὧν ἀναπαράγονται οἱ ἤχοι.

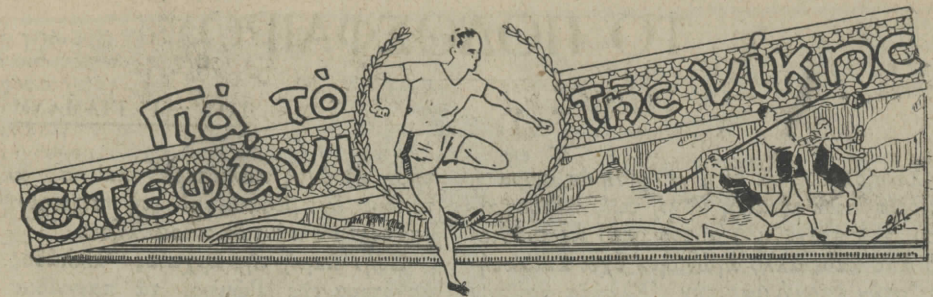
Ἄξια λόγου ἀκόμη λεπτομέρεια εἶναι ὅτι οἱ διὰ τὸν ἠχητικὸν κινηματογράφον χρησιμοποιούμενοι δίσκοι εἶναι μεγαλύτεροι τῶν κοινῶν (ἔχοντες διάμετρον 40 ὑπεξατομέτρον περιστρέφονται δὲ μὲ μικροτέραν ταχύτητα (33 στροφῶν μόνον κατὰ λεπτόν, ἐναντι τῶν 78 στροφῶν τῶν κοινῶν δίσκων). Ἐπιτυγχάνεται οὕτω αὐξήσις τῆς ἠχητικῆς τῶν περιεκτικότητος, κατορθοῦται δηλ. ὥστε νά περιλαμβάνουν οὗτοι ἀκρόαμα διαρκείας 11 λεπτῶν, ἐνῶ οἱ μεγαλύτεροι ἐκ τῶν κοινῶν δίσκων φθάνουν μόλις εἰς τὰ 4 λεπτά κατ' ἀνωτάτον ὅρον. Ἀλλὰ καὶ ἡ διάρκεια τῶν 11 λεπτῶν δὲν εἶναι βέβαια ἐπαρκής διὰ προβολὰς μεγάλων κινηματογραφικῶν ἔργων, ἐκ τούτου δὲ παρίσταται ἀνάγκη συνηῆς ἀλλαγῆς τῶν δίσκων, ἐπιβάλλουσα διακοπὴν τῆς προβολῆς καὶ ἀποτελοῦσα ἐν ἐκ τῶν βασικωτέρων μειονεκτημάτων τῆς περὶ ἧς πρόκειται μεθόδου.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θά ἐξετάσωμεν τὸ ἕτερον ἐκ τῶν φωνοκινηματογραφικῶν συστημάτων—τὸ τῆς «ἠχητικῆς ταινίας».

Τὰ ἰδανικὰ τῶν ἐφήβων τῆς Ἑλλάδος εἶναι :

— **Νὰ γίνουιν αὐριοι πολῖται ἱκανοὶ νὰ διοικήσουν τὴν πατρίδα των.**

— **Νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῆς δυστυχίας τῶν πτωχῶν τάξεων.**

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΕΛΙΟΥ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ

Τελευταίως τὰ ἀθλητικὰ ἐν γένει ἀγωνίσματα διεξάγονται ἐν Ἑλλάδι ἐν μέσῳ τοιαύτης ἐκτάκτως ἐρεθιστικῆς καὶ ἐν πολλοῖς βαρβαρικῆς ἀτμοσφαιρας, ὥστε νά γεννῶνται ὠρισμένα ἀνησυχία εἰς τοὺς ἀποβλέψαντας εἰς τὸν ἀθλητισμὸν ὡς εἰς μέσον ἀναπλαστικὸν τῶν χαρακτηριστικῶν. Πολλοὶ παρακολούθησαντες ἓνα ἀγώνισμα εἴτε εἰς τὸν στίβον εἴτε εἰς τὸ γήπεδον, φεύγουν μὲ τὸ ἐνδόμυχον ἐρώτημα: Αὐτὸ, λοιπὸν εἶναι τὸ θαῦρα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ διὰ τὴν ἀναβίωσιν τοῦ ὁποῦν τόσαι πανταχόθεν ρίπτονται παρακινήσεις; Ἐθεωρήσαμεν ὅτι δὲν θά ἦσαν περιττὰ μέρικαι γενικαὶ ὑπομνήσεις ἐπὶ τοῦ πῶς ἐφάνταζοντο οἱ πρόγονοί μας τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τί ἐπ' αὐτοῦ ἐστήριζον.

Ἀπὸ τότε ποῦ ἀριθμοῦνται αἱ νεώτεροι Ὀλυμπιάδες, δηλαδή ἀπὸ τοῦ 1896 καὶ ἐδῶ, ἡ διάδοσις τοῦ ἀθλητισμοῦ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ἤρριξε νά παύσῃ μιαν βαθύτεραν σημασίαν. Ἐζήτησε καὶ ζητεῖ ὄλον ἐν νά εὐαγγελίζεταί τὴν ἀναβίωσιν ὅλων ἐκείνων τῶν παλαιῶν ἑλληνικῶν ἀγωνιστικῶν ἰδανικῶν, συγχρονισμένων ἐννοεῖται πάντοτε μὲ τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς ἀθλητικῆς ζωῆς.

Ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία, ποῦ σήμερον ἔχει καταστήσει θρησκείαν τὸν ἀθλητισμὸν καὶ ἔχει θεωρήσει τὴν ἐν γένει ἀγωνιστικὴν ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ὡραίας ζωῆς τῆς, πρέπει νά κατανοήσῃ ἐγκαίρως μιαν θεμελιώδη ἀλήθειαν, ἓνα βασικὸν ἀξίωμα. Ὅτι τὸ μέλλον τοῦ πολιτισμοῦ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν μορφωτικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν κατεύθυνσιν, ποῦ θά πάρῃ ἡ παγκοσμία ἀγωνιστικὴ κίνησις, ἀπὸ τὸν προσανατολισμὸν, ποῦ θά δοθῇ εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν πολιτῶν.

Οἱ ἀγῶνες δὲν ἔχουν τὸν σκοπὸν νά κινῶν τὸ ἐμδιαφέρον τῶν πολλῶν διὰ τὰς διαφόρους ἐπιδόσεις ἢ διὰ τὰ πρωταθλήματα καὶ τὰς ἐπαμειβομένας νίκας. Σκοπὸς αὐτῶν εἶναι ν' ἀποτελέσουν τὸ κυριώτερον μέσον τῆς διαδόσεως καὶ τῆς ἐκλαϊκεύσεως τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων καὶ τῆς ἐξυγιάνσεως τῶν δημοσίων ἠθῶν.

Τὸ σπῶρ, δηλ. ἡ ἀγωνιστικὴ, δὲν εἶναι μόνον προσπάθεια εἰς διαφόρους σωματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδιὰς· ἀλλ' εἶναι

προσπάθεια, ποῦ τὴν διέπουν ὠρισμένοι κανόνες καὶ τὴν διαπνέουν τὸ πνεῦμα νομιμοφροσύνης πρὸς τὸν ἀντίπαλον, ἡ αὐταπάνησις καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἐξυπηρετήσεως ὅχι μόνον τῆς ομάδος, ὅπου ἀνήκει ὁ ἀγωνιζόμενος, ἀλλὰ, καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἀγωνιστικῆς, ποῦ ὅλοι ὀφείλομεν νά τὸ διαδώσωμεν, πρέπει νά συνδυάξῃ κυρίως τρία τινά: Τὴν φιλαλήθειαν, τὴν ἐξοικειώσιν εἰς τὴν ἀγωνιστικὴν ἐντιμότητα καὶ τὸν ἱπποτικὸν χαρακτήρα.

Ἡ ἀγωνιζόμενος ὀφείλει νά εἶναι ἕνος πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην καὶ νά ἔχη τὸ «γνώθι σαυτὸν», διὰ νά μπορῇ νά ἐκτιμᾷ τὴν ὑπηρεσίαν, ποῦ προσφέρει εἰς τὴν ομάδα του. Ἡ ἀγωνιστικὴ ἐντιμότης ἀπ' ἑτέρου πρέπει ν' ἀρχίσῃ νά καλλιεργῆται ἀπ' αὐτὰ τὰ γυμναστήρια καὶ τὰ στάδια, διὰ νά ἐπεκταθῇ κατόπιν παντοῦ, ὅπου ὑπάρχει συναγωνισμὸς μεταξὺ ἀνθρώπων. Τέλος ὁ ἀγωνιζόμενος δὲν πρέπει νά ἐπιτρέπῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νά ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκην, νά χρησιμοποιῇ μήτε κάποιο ἀτύχημα τοῦ ἀντιπάλου του μήτε κάποια ἀπροσεξία τοῦ διαιτητοῦ.

Ἡ ἀγωνιζόμενος μοχθεῖ καὶ πρέπει νά μοχθῇ μόνον διὰ τὸν ἀγῶνα, ὅχι διὰ τὴν ἀτομικὴν του διάκρισιν. Ἐτσι θά αἰσθανθῇ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τὰς διαταγὰς τῶν ἀρχηγῶν νά ἐκτελῇ καὶ πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ διαιτητοῦ νά συμμορφώνεται.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

ΤΟΥ κ. Γ. ΓΙΑΜΑΛΗ

Σε πολλούς θα ἔχη γεννηθῆ ὡς τώρα ἡ ἀπορία ποῖα εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ποδοσφαίρου, τοῦ παιγνιδίου αὐτοῦ ποῦ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀγώνισμα ἔχει κατακτήσει στὴν ἐποχὴ μας τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κόσμον ἔλο, σὲ τρόπο ποῦ μὴ μεγάλη ἀθλητικὴ συνάντησι νὰ ἀποτελῆ τὸ κυριώτερο γεγονός ἐθνικῆς ἐβδομάδος. Αὐτὸ ποῦ ξέρουν ἔλοι εἶναι πῶς τὸ Φούτ-Μπῶλ εἶναι ἀγγλικὸ παιγνίδι, τὸ κυριώτερο μάλιστα τοῦ τόπου αὐτοῦ, τόσο διαδεδομένο ποῦ νὰ τοῦ δίδουν τὸν τίτλο τοῦ ἐθνικοῦ σπόρ τῶν Ἀγγλων. Ἡ ἀρχὴ του ὅμως δὲν εἶναι ἀγγλική, γιατί μπορεί νὰ τὸ συνα-

Διὰ νὰ ἀποδώσῃ ὅμως ἓνας ἀγὼν ὀλόκληρον τὸ ζητούμενον ἀποτέλεσμα, πρέπει καὶ οἱ παρακολουθοῦντες θεαταὶ νὰ ἐμπνεῶνται ἀπὸ τὸ ἴδιον ἀγωνιστικὸν πνεῦμα. Ὁφείδουν δηλαδὴ οἱ θεαταὶ, ὄχι μόνον ν' ἀναγνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν ἀγωνιστῶν ἀπὸ τῶν ἀντιπάλων συλλόγων, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ἀποδοκιμαζοῦν ἓνα διαιτητὴν, διότι ἔλαβεν ἀπόφασιν, ποῦ δὲν τοὺς ἠγαρίστησεν. Οὔτε ἀντεγκλήσεις ἐπιτρέπονται μετὰ ἀντιπάλους θεατάς, οὔτε ἀποδοκιμασίαι, οὔτε εἰρωνεῖαι, οὔτε περιφρόνησις πρὸς τοὺς ἠττημένους. Εἶναι ἀξίος τιμῆς καὶ χειροχορηγημάτων τόσο ὁ νικητὴς ὅσον καὶ ὁ ἠττημένος, ὅταν καὶ τὰ δύο μέρη κατέβαλον εὐλικρινῆ καὶ ἐνθουσιώδη προσπαθειαν νὰ τιμῶσιν τὴν σημαίαν των.

Ὁ John Galsworthy εἶπεν: «Ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου σήμερον ἐγκεῖται ἴσως εἰς τὰ ἀγώνισματα, ποῦ κρατοῦν ἀκόμη ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τοῦ ἰδεαλισμοῦ μετὰ τὴν τήρησιν τῶν κανονισμῶν των καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας, μετὰ τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀντιπάλους, οἰονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος.»

Ὅταν κάποτε τὸ πνεῦμα τῆς ἀγωνιστικῆς ἐντιμότητος βασιλεύσῃ καὶ ἐπὶ τῶν διεθνῶν ὑποθέσεων, τότε ἡ βία, ποῦ σήμερον κυβεῖ τὸν κόσμον, θ' ἀποσυρθῆ καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ θ' ἀναδύσῃ διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τὴν ἀγρίαν κατάστασιν»

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πνεῦμα τῆς ἀγωνιστικῆς, τὸ εἶχε καλλιιεργήσῃ εἰς πολὺ ὑψηλὸν ἐπίπεδον ὁ ἀρχαῖος ἑλληνισμός.

τήσῃ κανένας παλιότερα καὶ σ' ἄλλους τόπους, ὄχι βέβαια μετὰ τὴν σημερινὴν μορφήν, μὰ πάντως παραπλήσια.

Στὴν ἀκμὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ ἀργότερα τῆς Ρώμης, τὰ παιγνίδια τῆς σφαίρας, ἦσαν πολλὰ καὶ ποικιλόμορφα. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ποῦ τὸ λέγαν «σφαῖρα ἐφθδική» μοιάζει περισσότερο μετὰ σημερινὰ ὁμαδικὰ ἀγώνισματα τῆς μπάλας. Οἱ ἀντίπαλοι μοιράζονταν σὲ δύο ὁμάδες καὶ χάρασαν μὴ γραμμῇ μεταξὺ τους, παράλληλα δὲ σ' αὐτὴ καὶ σὲ κάποια ἀπόστασι, χάρασαν δύο ἄλλες γραμμὰς ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πρώτης. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀποτελοῦσαν τὴ γραμμὴ τοῦ τέρματος. Οἱ παίχτες προσπαθοῦσαν νὰ περάσουν τὴ σφαῖρα πέρα ἀπὸ τὴν ἀκριβὴ γραμμὴν ποῦ ἦσαν οἱ ἀντίπαλοί τους. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ βέβαια μοιάζει περισσότερο μετὰ τὸ Βόλλεϋ - Μπῶλ παρά μετὰ τὸ ποδόσφαιρο, ἀλλὰ ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, ἡ ἀρχὴ εἶναι ἡ ἴδια καὶ ἀπ' αὐτὴ δημιουργήθηκαν οἱ διαφορῆς σημερινῆς παραλλαγῆς. Μετὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρώμην, μαζὶ μετὰ τὸ θάνατο τῆς ἀρχαίας ἀγωνιστικῆς, σταμάτησαν καὶ τὰ παιγνίδια τῆς σφαίρας, ἀργότερα δὲ ποῦ ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ ζυπνᾷ ἀπὸ τὸ μεσαιωνικὸ σκοτάδι καὶ νὰ ζῆ πειρὸ ἐλεύθερα ξαναβρίσκουμε σ' ἄλλοι σχεδὸν τὴ δυτικὴ Εὐρώπῃ τὴν ἀρχὴ τοῦ σημερινοῦ φούτ - μπῶλ. Τὸ παλιὸ αὐτὸ παιγνίδι, ὁ πατέρας τοῦ ποδοσφαίρου ποῦ ξέρουμε, τοῦ ρῶγγιπυ καὶ ὄλων τῶν ἄλλων παραλλαγῶν τῶν παιγνιδίων τῆς μπάλλας (γουῶτερ - πόλο, μπάσκετ-μπῶλ, βόλλεϋ - μπῶλ κλπ.) παιζότανε χωρὶς κανόνες μετὰ παίχτες πολὺ περισσότερους ἀπὸ τοὺς σημερινούς καὶ μετὰ γῆπεδα ὀλόκληρους κάμπους. Πολλὰς φορὰς οἱ κάτοικοι τῶν γειτονικῶν χωριῶν, γέροι, νέοι καὶ παιδιὰ, θρῖσκόντουσαν ἀντιμέτωποι σὲ μᾶτς φούτ - μπῶλ καὶ προσπαθοῦσαν μετὰ τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλι καὶ ὅπως ἄλλοις μπορούσαν νὰ σώσουν τὸ τέρμα τους καὶ νὰ πατήσουν τὸ ἀντίπαλο. Τὸ γῆπεδο, ποῦ ὅπως εἶπαμε ἦταν ὁ ἀνοικτὸς κάμπους, μετὰ λάκκες, ἔλη, ποτάμια κ' ὄλες τὶς ἄλλες φυσικὰς ἀνωμαλίαις παρουσίαζε ἐξαιρετικὴ δυσκολία γιὰ τοὺς παίχτες.

Πολλὰς φορὰς αὐτὸς ποῦ ἔχει τὴ σφαῖρα ἀναγκάζεται νὰ περνᾷ κολυμβώντας τὶς

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

ΧΑΤΤΕΡΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Τὸ καράβι «Ἐμπρός»

«Ἀῦριον, τοῦ βρῖξιον «Ἐμπρός» ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Κ. Ζ. καὶ δεύτερον πλοίαρχον τὸν Ριχάρδον Σάντον, θ' ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ λιμένος τοῦ Πρίγκιπος πρὸς ἀγνωστον κατεύθυνσιν.»

Αὐτὰ ἔγραψε ὁ «Κηρυξ τῆς Λίβερπουλ» τῆς 5ης Ἀπριλίου 1860.

Τὸ νὰ φεύγῃ ἓνα βρῖξιο γιὰ τὸν ἐμπορικώτερον λιμένα τῆς Ἀγγλίας εἶναι γεγονός ἀσήμαντο. Ποιὸς θὰ τὸ προσέξῃ ἀνάμεσα στὰ ἄπειρα καράβια, ποῦ μόλις χωροῦσαν σ' ἓνα λιμάνι δύο λευγῶν μάκρους;

Καὶ ὅμως, στίς 5 Ἀπριλίου, ἀπ' τὰ χαράματα σημαντικὸ πλῆθος εἶχε κατακλύσει τὶς προκυμαίας τοῦ λιμανιοῦ. Τὰ ἄπειρα μέλη τῆς συντεχνίας τῶν ναυτικῶν θαρεῖς κ' εἶχαν δώσει τὰ ραντεβού τους ἐδῶ πέρα. Οἱ ἐργάτες τῶν γειτονικῶν ἐργοστασίων εἶχαν παρατήσῃ τὶς δουλιὰς καὶ οἱ καταστηματαρχοὶ ἄφησαν ἔρημα τὰ καταστήματά τους. Τὰ ποικιλόχρωμα λεωφορεῖα, κάθε λεπτὸ ἀδειάζαν καὶ νέα πλήθη ἀπὸ περιέργους. Ὅλο τὸ Λίβερπουλ φαίνονταν πῶς εἶχε γιὰ μοναδικὴν ἀσχολίαν νὰ παρακολουθῆσῃ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ «Ἐμπρός».

Τὸ «Ἐμπρός» ἦταν ἓνα βρῖξιο 610 τόννων, ἐφοδιασμένο μετὰ ἓνα ἔλικα ἢ μηχανὴν τοῦ ἦταν 120 ἵππων. Ἐτοίμοι ἦσαν θαυμάσια νάνακα τευθῆ μετὰ ἄλλα βρῖξια τοῦ λιμανιοῦ χωρὶς νὰ τραβῆξῃ κανεὶς τὴν προσοχήν. Ἀλλὰ, ἂν στὰ μάτια τῶν πολλῶν δὲν εἶδειγε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, οἱ ἔμπειροι πρόσεχαν πάνω του ἀρκετὰς διαφορὰς ποῦ ἓνας ναυτικὸς ἦταν ἀδύ-

λίνες καὶ νὰ πηδᾷ τὰς τάφρους, καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους. Σιγὰ σιγὰ τὸ ἀνοργάνωτο καὶ ἀτακτὸ αὐτὸ παιγνίδι ἄρχισε νὰ τακτοποιεῖται στὰ ἀγγλικά σχολεῖα. Τότε ἀναπτύσσεται γιὰ πρώτην φορὰ ἡ ἰδέα τῆς ὀργανώσεως καὶ συνέρχεται τὸ πρῶτον συνέδριον τὸ 1857 γιὰ νὰ ὀρίσῃ τοὺς κανόνες ποῦ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθοῦν οἱ παίχτες.

Στὸ συνέδριον αὐτὸ ὑποστηρίχθησαν δύο ἀπόψεις. Οἱ πρῶτοι ἤθελαν τὸ παιγνίδι νὰ παίζετο μόνον μετὰ τὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλι χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦνται τὰ χέρια κ' ἔτσι ὀρίστηκε τὸ σημερινὸ ποδόσφαιρον ποῦ λέγεται ἀγγλικὰ (foot-ball Association), κ' ἄλλοι ἐπέτρεπαν καὶ χέρια καὶ πόδια

νατὸ νὰ μὴ τὶς πάρῃ τὸ μάτι του.

Ἐτοίμοι στὸ κατάστρωμα τοῦ Ναυτίλου, ἀραγμένου ἐκεῖ κοντὰ, ἓνας ὄμιλος ναυτῶν ἔκανε χίλιες ὑποθέσεις γιὰ τὸν προορισμὸν τοῦ «Ἐμπρός»:

— Τί νὰ πῆ κανεὶς γι' αὐτὸν τὸν ἐξαρτισμὸν ἔλεγε ἓνας. Ἐνα ἀνμοζίνιον καράβι ποτὲς δὲν θὰ εἶχε τόσο πελώρια ξάρτια.

— Φαίνεται, ἀπήντησεν ἓνας δίπολος μετὰ πλοῦτον καὶ πρόσωπο, φαίνεται πῶς τὸ καράβι τοῦτο ὑπολογίζει περισσότερο στὰ πανιά του παρά στὴ μηχανὴν του. Γιὰ νᾶξῃ τόσο μεγάλη πανιά αὐτὸ θὰ πῆ πῶς τὰ μικρότερα δὲν τὰ χρησιμοποιεῖ καὶ τόσο. Λοιπὸν, εἶμαι βέβαιος πῶς τὸ «Ἐμπρός» προορίζεται γιὰ τὶς ἀρκτικές ἢ ἀναρκτικές θάλασσας, ἐκεῖ ποῦ τὰ παγόβουνα σταματοῦν τὸν ἀέρα.

— Δίκιο ἔχεις, μπάριπα-Κόρνχιλλ, παρατήρησε τρίτος ναυτής. Πρόσεξες αὐτὸ τὸ «κοράκι τῆς πλώρης» ποῦ κατεβαίνει ὀλόσια πρὸς τὴ θάλασσα;

— Πρόσεξες, εἶπε ὁ Κόρνχιλλ, πῶς εἶναι ὀπλισμένη μετὰ μαχαίρι (ἔμβολο) ἀπὸ κυτὸ ἀτσάλι κ' ἀκονισμένο σὰν ξυράφι. Εἶναι ἱκανὸ νὰ κόψῃ στὰ δύο ἓνα τρίκροτον καράβι, ἂν τὸ «Ἐμπρός» πέσῃ ὀλοταχῶς στὰ πλευρά του.

— Πολὺ σφιστὰ, ἀπήντησεν ἓνας πιλότος τοῦ Μέρσαυ. Τὸ «Ἐμπρός» τραβᾷ περίφημα τοὺς 14 κόμπους στὴν ὥρα. Τί θαῦμα νὰ τὸ βλέπαμε νὰ σχίζῃ τὸ ρεῦμα ὀλοταχῶς; Πίστεψέ με εἶναι θαυμάσιον πλεούμενον.

— Καὶ μετὰ τὸ πανὶ ἀκόμη, καμμιὰ δυσκολία δὲν θὰ βρῖσκη, πρόσθεσε ὁ Κόρνχιλλ. Θὰ τραβᾷ ὀλόσια θὰ ὑπακούῃ στὸ καιτιμόνι του.

καὶ κάθε ἄλλη ἐπέμβασι κ' ἔτσι δημιουργήθηκε τὸ foot-ball rugby τὸ κοινῶς λεγόμενον ρῶγγιπυ, ποῦ πῆρε τὸ ὄνομα ἀπὸ ἓνα ἀγγλικὸ σχολεῖον τῆς Ὁξφόρδης ὅπου παιζότανε ἀπὸ παλιὰ. Αὐτὸ τὸ δεύτερον εἶδος τοῦ φούτ - μπῶλ δὲν τὸ μάθαμε ἐμεῖς ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα παρά μόνον ἀπὸ ταινίας κινηματογραφικὰς καὶ εἰκόνες τῶν ξένων περιοδικῶν. Εἶνε πολὺ ἄγριο καὶ ἐπιτρέπει κάθε εἶδους σκληρότητα μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων πολλὰς δὲ φορὰς μετὰ τὸ τέλος τοῦ μᾶτς, οἱ τρυματίες καὶ οἱ ἐκτὸς μάχης ἀριθμοῦνται κατὰ δεκάδας. Γι' αὐτὸ τὸ παιγνίδι θὰ μιλήσουμε ἀργότερα ἐκτεταμένα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

ΜΑΘΗΤΩΝ Ἐτησία Δραχ. 120.—
 » Ἐξάμηνος » 60.—
 ΤΡΑΠΕΖΩΝ, ΝΟΜΙΚΩΝ
 ΠΡΟΣΩΠΩΝ, ΟΡΓΑΝΙ-
 ΣΜΩΝ, κ.λ.π. Ἐτησία » 300.—
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Λ. Ἀγγλ. 1.—

Κυτάξτε ἂν αὐτὸ τὸ καράβι δὲν ταξειδέψη στὴν πολιτικὴ θάλασσα, νὰ μὴ μὲ λένε Κόρνχιλλ! Καὶ κατὶ ἀκόμη! Προσέξτε ἀπὸ πόσο πλατεῖα τρύπα περνᾷ τὸ «κεφάλι τοῦ τιμονιοῦ».

— Μὰ τὴν πίστη μου, δίκιο ἔχει ὁ μάρμα Κόρνχιλλ, ἀπάντησαν ὅλοι μαζί. Τί σημαίνει ὁμοῦ αὐτό;

— Αὐτὸ παληκάρια μου, ἀπάντησε ὁ δίοπος μὲ μιὰ περιφρονητικὴν ἱκανοποίησι, σημαίνει πῶς δὲν εἶστε ἱκανοὶ οὔτε νὰ δῆτε οὔτε νὰ σκεφθῆτε. Αὐτὸ σημαίνει πῶς ὁ μάστορας ἔδωσεν ἀέρα στὸ κεφάλι τοῦ τιμονιοῦ γιὰ νὰ μπορῆ εὐκόλα νὰ μοντάρεται καὶ νὰ ξεμοντάρεται. Μέσα στοὺς πάγους μιὰ μανούβρα ἔχει σπουδαία σημασία.

— Πολὺ λογικὸ, ἔκαμαν οἱ ναῦτες τοῦ «Ναυτίλου».

— Ἐξ ἄλλου, πρόσθεσε ἓνας τους, τὸ φορτίο βγάξει ἀληθινὸ τὸν μάρμα-Κόρνχιλλ. Τὰ ξαίρω ἀπ' τὸν Κλίφτον ποῦ ναυτολογηθῆνε στὸ «Ἐμπρός». Τὸ καράβι ἔχει τροφίμα γιὰ πέντ' ἕξη χρόνια καὶ ἀνάλογο κάρβουνο. Κάρβουνο καὶ τροφίμα, αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ φορτίο του καὶ μιὰ προμῆθεια ἀπὸ λινὰ ρούχα καὶ ἀπὸ δέρματα φώκιας.

— Ἐ! λοιπόν, ἔκαμε ὁ Κόρνχιλλ, δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία. Γιὰ πές μου ὁμοῦ, φίλε, ἀφοῦ γνωρίζεις τὸν Κλίφτον δὲν σοῦ εἶπε τίποτε γιὰ τὸ ταξίδι;

— Δὲν ξέρει τίποτε καθὼς κι' ὅλο τὸ πλήρωμα. Τὸ ποῦ πάνε θὰ τὸ μάθουν ὅταν θὰ ἔχουν φτάσει.

— Κι' ὅταν ἀκόμη πηγαίνουν στὸ διάβολο, πρόσθεσεν ἓνας. Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς γιὰ κεῖ τραβᾷνε.

— Τί πληρωμὴ ὁμοῦ! συνέχισε ζωηρὰ ὁ φίλος τοῦ Κλίφτον. Τί μισθός! πενταπλάσιος ἀπ' τὸν συνηθισμένον! Ἄμ' ἄλλως ὁ Ριχάρδος Σάντον δὲν θάβρισκε οὐτ' ἓνα ναῦτη! Καράβι παράδοξο στὸ σχῆμα, μὲ κατεύθυνσὴ ἀγνωστὴ καὶ καθὼς φαίνεται χωρὶς ἐπιστροφή! Ἐμένα τοῦλάχιστον δὲν μ' ἀρέσουν αὐτά!

— Σ' ἀρέσουν ἢ ὄχι, ἔκανε ὁ Κόρνχιλλ, δὲν μπορεῖς νὰ μπαρκαριστῆς μὲ τὸ «Ἐμπρός».

— Καὶ γιατί;

— Γιατί δὲν ἔχεις τὰ προσόντα οἱ παντρεμένοι ἀποκλείονται. Λοιπὸν μὴ χαλάς τὴν καρδιά σου.

Ἄλλοι γέλασαν κι' ὁ Κόρνχιλλ ἐπανάλαβεν ἱκανοποιημένος:

— Καὶ τ' ὄνομά του! τὸ τολμηρότερο ἀπ' ὅλα: «Ἐμπρός»! Ἄμ' κι' ὁ καπετάνιος ποιὸς εἶναι; ἀγνωστος κι' αὐτός.

— Τὸν ξέρουμε, ἀπήντησεν ὁ ναῦτης.

— Πῶς; τὸν ξέρεις;

— Βέβαια.

(Ἀκολουθεῖ)

Στὴ στήλῃ αὐτῇ θὰ δημοσιεύονται διαγωνισμοὶ καὶ αἰνίγματα. Περί τῶν προκηρυχθησομένων βραβείων καὶ τῶν ὅρων συμμετοχῆς, εἰς τὸ προσεχές.

Ἄριθ. 1 (πρόβλημα):

Ποῖος εἶναι ὁ Ἕλλην στρατηγός, ὅστις νίκησας μὲν πολλάκις κατὰ ξηρὰν ἠττήθη κατὰ θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐνίκησεν εἰς μάχην καὶ ἐκυρίευσεν πόλιν ἐνδοξον τῆς ὁποίας κατήγγησε τοὺς ἀρχαιοτάτους νόμους, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, ἀλλ' ἐδηλητηριάσθη ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου του, λαβῶν δὲ μετὰ θάνατον τίτλον ἐνδοξον, κατέστη γνωστός εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ἄριθ. 2 (αἰνίγμα)

Τὰ πάντα φίλε μου μὲ μὲν' ἀνάποδα συμβαίνουν, τὰ πάντα κατ' ἀντίστροφον σειρὰν συχνά προβαίνουν.

Ὁ δούλος τοῦ κυρίου τουκομπάζων προηγείται, ὁ ἡγεμὼν ἀπὸ πτωχὸν ζητιάνον ὀδηγεῖται.

Ὁ δόκιμος τὸν ἐνδοξὸ ναύαρχο ὑποσκελίζει, ὁ δεκανεὺς τοῦ στρατηγοῦ εὐκόλα προβαδίζει. Τὸν τμηματάρχην ὁ γραφεὺς ὀπίσσωτον ἀφίνει, καὶ πρὸ αὐτοῦ κι' ὁ ὑπουργὸς τὴν κεφαλὴν [του κλίνει.

Τί εἶμαι; τώρα σὲ ρωτῶ, καλὰ ἂν μ' ἐνοήσης [τὸ αἰνίγμα θὰ λύσης.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ

Τὸ περιεχόμενον κάθε μιᾶς ἀπὸ τὶς παραπάνω εἰκόνες ἔχει κι' ἀπὸ ἓνα σφάλμα. Καλοῦνται οἱ ἀναγνώσται μᾶς νὰ τὸ βροῦν.

600
 ΤΟΜΟΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

ἀρίστων συγγραφέων (50.000 σῶματα) εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας των.
 Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Ζηριάκη ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς μεγαλειτέρας διαδόσεως τοῦ βιβλίου παραχωρεῖ ἀπὸ σήμερον ἐπὶ τῶν τιμῶν τοῦ παλαιοῦ καταλόγου του

ΕΚΠΤΩΣΙΝ 50 0/0

Ζητήσατε κατάλογον. Ἡ προσφορὰ ἰσχύει καὶ διὰ τὰς ἐπαρχίας

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΖΗΚΑΚΗ

21 ὁδὸς Πεσματζέγλου 21

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΣ

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

“ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ
 ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ,”

“ΑΝΑΜΕΣΑ
 ΣΕΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ,”

Νέα ποιήματα

Νέο μυθιστόρημα

ΔΡΑΧ. 50

ΔΡΑΧ. 35

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ» Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑ Σταδίου 50

ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΑΚΡΙΒΕΣ
 ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΝ
 ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ **ΣΥΜΑ**

Ποῦ ἠγοράσθη μέχρι σήμερον ἀπὸ πλέον τῶν εἴκοσι ἑκατομμυρίων τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου λόγω τῆς μεγάλης του ἀκριβείας καὶ κομψότητος.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ

ΩΡΟΛΟΓΟΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΜΕΤΟΧΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ

ΔΡΑΧ. 1.205.000.000

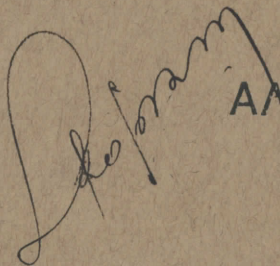
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ 6,550,000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

ΑΛΕΞ. ΚΟΡΥΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἑποκαταστήματα καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα

Πρακτορεῖα καὶ ἀνταποκριταὶ

Εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Ἐξωτερικοῦ.